

ИСЛЯМ

И

ХРИСТИЯНСТВО

Хюсеин Хилми Ъшък

СЪДЪРЖАНИЕ

СЪДЪРЖАНИЕ.....	2
ПРЕДИСЛОВИЕ	3
ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ.....	4
ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ.....	8
КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН.....	46

ПРЕДИСЛОВИЕ

Започваме да пишем книгата “Ислям и християнство” с името на Аллāху теāлā. Хвала да бъде за Аллāху теāлā и нека добри молитви от нас да бъдат за Неговия любим пророк Мухаммед (*алейхисселām/мир нему*), и за неговите близки роднини и сподвижници!

Аллāху теāлā от нищото създал всички живи и неживи същества. Той е единственият Творец. Проявява изключителна милост към хората и затова създава и изпраща всичко, от което се нуждаят, за да бъдат щастливи и в този, и в отвъдния свят. Тези неща се наричат **блага** (благословии). Като най-голяма и ценна благословия, сред безкрайните Му такива, Той ни разграничил правилния път, водещ до щастие, от грешния път, ставащ причина за неприятности и изтърпяване на болки. Той заповядал винаги да се върши добро, да се работи и помага на всички. Оповестил (посредством пророци), че ще съживи хората след като починат; че ще ги съди; че повярвалите и вършилите добри дела ще живеят безкрайно в Рая сред удоволствия; че отричащите пророците (*алейхимуссалевāту веттеслāmāt*) ще останат в безкрайните мъчения и болки на Ада. Ето, ние започваме да пишем тази книга, споменавайки името и разчитайки на помощта на великия Аллах. Освен това приемаме като почетно задължение да изразим нашата благодарност и любов към високопоставените хора, наречени пророци, и на най-високопоставения сред тях – последния пророк Мухаммед (*алейхисселām*). Аллāху теāлā избрал пророците като посредници и вестоносци, за да разкрие чрез тях пътя на щастието и спокойствието на хората.

Тази книга е написана с цел да стане “ключ” за онези наши братя мюсюлмани, които не знаят как се е разпространила ислямската религия и за хора от други религии, желаещи да се запознаят с основите на исляма. Ислямът е най-новата и най-съвършената религия сред съществуващите на света. Основава се на много хуманни и логични закони. В тази книга, без да се навлиза в подробности, е представена информация за основите на исляма. Направено е сравнение с другите религии. По възможно най-кратък и ясен начин е отговорено на критиките на противниците на исляма. Разяснени са знания, които човек е необходимо да знае, за да бъде добър мюсюлманин.

Съветваме читателите, които искат да се запознаят с ценните произведения на ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлā*), (след като изучат знанията в тази част) да прочетат книгите ни, издавани на различни езици от истанбулското книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”. Имената им са изредени в края на някои от книгите ни.

Прочетете “Ислям и християнство” бавно и размишлявайте върху съдържанието! Насърчавайте и другите да четат! Невежите не могат да станат добри мюсюлмани. В действителност човек не може да не се отдаде на исляма с цяло сърце щом научи същността му. Вие читателите също (след

като прочетете тази книга) по-ясно ще проумеете колко възвишена, свещена, логична и съвършена религия е ислямът. И с цяло сърце и душа ще започнете да го следвате, за да постигнете спасение и покой в двата свята.

ВЯРА В СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА АЛЛАХУ ТЕАЛЯ

Човек още от дете започва да проучва откъде са дошли и как са се появили нещата около него. Когато расте той осъзнава и се изумява на това какъв голям шедьовър е земята, върху която живее. А когато завърши висше образование неговото учудване се превръща във възхищение, щом започне да изучава тънкостите в създанията около нас. Какво голямо чудо е че хората могат да живеят, благодарение само на гравитационната сила, върху кръгла сфера с леко сплеснати полюси. Тя е пълна с огън и сама се върти в пространството с голяма скорост. И колко изумителна е силата, от която планините, скалите, моретата, живите същества и растенията (около нас) се появяват, развиват и разкриват многобройни свойства. Част от животните ходят по земята, част от тях летят във въздуха, а други живеят във водата. Слънцето произвежда най-голямата топлина, която може да си представим. То влияе върху развитието на растенията и прави химични промени в някои от тях. Така става причина за появата на брашното, захарта и на още какви ли не вещества. Въпреки това земята е едно малко същество във Вселената. Слънчевата система, която се състои от планети, въртящи се около Слънцето, и към които нашата земя принадлежи също, е една от безбройните системи в рамките на Вселената. Да дадем малък пример, за да обясним огромната сила и мощ в космоса. Последният невероятен източник на енергия (получен от човек) е атомната. Тя се отделя при разпадане или съединяване на атоми. Въпреки това ако се сравни ще се види, че енергията, освободена при големите земни трусове е по-голяма от енергията на десетки хиляди атомни бомби, които хората смятат за “най-големи източници на енергия”.

Човек дори не осъзнава колко изумителна фабрика и лаборатория е собственото му тяло. В действителност дишането, само по себе си, е невероятно химично събитие. Кислородът, поет от въздуха, изгаря хранителните вещества в тялото и се изкарва от нея под формата на въглероден диоксид.

Храносмилателната ни система е като фабрика. Хранителните вещества и течностите, които приемаме през устата, се раздробяват и смилат в стомаха и червата. Частта, полезна за тялото се прецежда в тънките черва и се прелива в кръвта, а утайката се изхвърля. Този необикновен процес се извършва (с голяма прецизност) непрекъснато и автоматично, при което тялото работи като фабрика.

Човешкото тяло съдържа системи, които произвеждат различни видове вещества с много сложни формули. Системи, които осъществяват различ-

ни химични реакции. Някои правят анализ, други лекуват, трети пречистват, а четвърти унищожават отрови и лекуват рани, а други изцеждат различни вещества и дават енергия. Освен тях съдържа и безупречна мрежа за електроенергия, манивелна система, електронен компютър, система за аларми, за поемане на светлина и звук, за осъществяване на напрежение, регулираща система, както и система за борба срещу микроорганизми и тяхното унищожаване. А сърцето е изумителна и непрестанно работеща помпа. Преди време европейците казвали: “Човешкото тяло се състои от много вода, малко калций, малко фосфор и малко органични и неорганични вещества. Ето защо човешкото тяло струва пет – десет лири.” Но днешните изчисления в американските университети показват, че различните ценни хормони и ензими, и многото органични вещества, които човешкото тяло произвежда непрекъснато, са на стойност (най-малко) милиони долари. Както казва един американски професор: “Ако бяхме се опитали да направим система, която да произвежда такива ценни вещества – автоматично и в определен ред – всички пари в света нямаше да стигнат за финансиране на това начинание.” Наред с тези материални съвършенства човек притежава и много невероятни нематериални (духовни) сили, като разбиране, мислене, наизустяване, спомняне, отсъждане, вземане на решение и обичане. Невъзможно е човек да оцени стойността на тези сили. Това означава, че човек има душа, редом с тяло. Тялото умира, но душата остава.

Ако погледнем с внимание към света на животните, безкрайната мощ на Аллāху теāлā съвсем ще ни изуми. Някои живи същества са толкова малки, че могат да се видят само с микроскоп. За да бъдат видяни някои обаче (например за изследване на вирусите) е нужен електронен ултра микроскоп, който увеличава един милион пъти.

Количеството изкуствена коприна, произвеждана от най-големите фабрики и то с различни машини, е далеч под тази на малката копринена буба. Ако увеличим миниатюрната цикада до размера на уредите за възпроизвеждане на звук, (според деликатни изчисления) възпроизведеният шум ще разбие стъклата и събори стените! По същия начин ако една светулка се увеличи до размера на голяма улична лампа – животното ще освети цяла улица като през деня. Възможно ли е да не се изпитва възхищение пред такива съвършени и невероятни произведения? Те не са ли достатъчни да разкрият съществуването, величието, великолепието и силата на Аллāху теāлā? Следователно тази Вселена, на която ние виждаме само една много малка част, си има Създател с твърде невероятна сила. Тя не би могла да се проумее с нашите умове. Този Създател не се променя и съществува винаги. Ето този създател е Аллāху теāлā. Първата основа на исляма е вярата в Аллāху теāлā и Неговите качества.

Когато погледнем около нас и четем исторически книги, ние виждаме как някои неща (тела, обекти) изчезват и се появяват други. Нашите предци (предишните народи), техните сгради и градове са изчезнали и след нас ще

продължат да се появяват други. Според научните ни познания има сили, които причиняват тези огромни промени. Невярващите в Аллāху теāлй казват: *“Тези неща ги прави природата. Всичко е създадено от природните сили.”* Ето тях ги питаме: “Силите на природата ли събират частите на колата? Да не би те да са дошли на едно място като купчина смет, която е събрана от течащата вода и вълните? Природните сили ли задвижват колата?” При този въпрос невярващите в Аллāху теāлй няма ли да ни отвърнат със смях: “Може ли такова нещо? Колата е произведение на изкуството. Изградена е от много хора, които работили заедно и усърдно. В процес на работа са използвали своя разум, правили изчисления и планове. Колата е управлявана от шофьор, който я кара внимателно. Ползва си ума и се подчинява на правилата на движение по пътищата.” Подобно на това всяко създание в природата е произведение на изкуството. Едно парче лист от дърво е като поразителна фабрика. Песъчинката или живата клетка са изложба на изящни изкуства, които днешната наука проумява в много малка степен. Това, с което се хвалим днес и наричаме “научни открития” и “научни успехи”, всъщност са “виждане” и “копиране” на някои от тези изящни изкуства в природата. Дори английският лекар Дарвин, когото противниците на исляма изтъкват като свой лидер, е казал: “Всеки път, когато мисля за структурата на окото, сякаш ще се побъркам от учуда.” Възможно ли е човек, който не приема, че колата може да се появи случайно от силите на природата, да каже, че Вселената, която от край до край е дело на изкуството, да е създадена от природата? Разбира се, че не може да каже това. Той няма ли да осъзнае, че е създадена? Не е ли невежество и глупост да се твърди: *“Природата е създала. Случайно е станало.”*

Невежи и в противоречие с научните познания са думите на твърдящите, че всички тези безброй същества (сътворени от Аллāху теāлй в такъв ред и такава хармония) са станали по случайност. Да дадем пример! Нека в една чанта поставим десет камъчета, номерирани от едно до десет. Нека после с ръка се опитаме (без да гледаме) да ги извадим от торбата, едно по едно и то поред. Т.е. първо номер едно, после номер две и най-накрая десет. Ако някое извадено камъче не следва този ред на номерата, всички камъчета (изкарвани дотогава) веднага ги пускаме обратно в чантата. И започваме пак отначало, като се стремим да започнем от едно. Вероятността да се извадят камъчетата последователно (по реда на номерата) е едно към десет милиарда. Ако вероятността за подреждане на камъчетата по ред на номерата е толкова ниска, то няма възможност и вероятност безбройните системи във Вселената да са се образували случайно.

Ако човек, който не знае да борави с пишеща машина, натисне клавишите на случаен принцип, нека да кажем пет пъти, до каква степен би било възможно получената петбуквена дума да изразява някакъв смисъл на български или на друг език? Ако искаме да образуваме дума чрез небомислено натискане на клавишите, ще бъде ли възможно да се въведе смислено из-

речение? Ако напишем страница или книга със случайно натискане на клавишите, то може ли да се нарече разумен онзи човек, който очаква, че страницата и книгата ще имат определена тема?

Телата (обектите) престават да съществуват и на техни места се появяват други. Въпреки това според най-новите ни познания по химия, сто и петте елемента никога не изчезват, а се променя само тяхната структура. Обаче радиоактивните процеси ни показват, че елементите и дори техните атоми изчезват. Материята се превръща в енергия. Немският физик Айнщайн е изчислил математическата формула на това.

Промяната на телата и тяхната поява, едни от други, не може да е дошла от безкрая. Не може да се каже: *“Така е било и така ще продължи.”* Тези промени си имат начало. Да се каже, че промените имат начало означава, че съществуването на веществата има начало и че първите са създадени от небитието, докато нищо не е съществувало. Ако първите вещества не бяха създадени и ако тяхната поява (едни от други) продължаваше до безкрайни начала, то тази Вселена непременно щеше да не съществува. Защото, за да може Вселената да съществува в безкрайни начала, трябва веществата, изграждащи я, да съществуват преди нея. А за да съществуват тези е нужно други вещества да съществуват преди тях. Съществуването на следващото зависи от съществуването на предходното. Ако предходното не съществува, няма да съществува и следващото. *“Безкрайно начало”* означава *“липса на начало”*. Да се каже съществуване в безкрайните начала е равносилно на това да се каже, че първото т.е. началното същество не съществува. Ако първото същество не съществува – следващото също не може да съществува. Всичко винаги щеше да не съществува. Не може да съществува безкрайна верига от същества, в която всяко от тях да изисква наличие на друго, съществуващо преди него, за да може да съществува. Следователно всички те трябваше да не съществуват.

Сегашното съществуване на Вселената показва, че тя не е дошла от безкрая и че съществува първото създаване, което е било създадено от нищото. Ние трябва да повярваме във факта, че Вселената е създадена от небитието и че е дошла до днес постепенно, появявайки се от това първо създаване.

Някои отричат съществуването на един Творец и твърдят, че всичко се появява от само себе си чрез природата. Такива хора казват: *“Във всички религиозни книги пише, че земята е създадена в рамките на шест дни. Въпреки това днешните изследвания, особено сложните изчисления с радиоизотопи, показват, че земята се е появила преди милиарди години.”* Появата на земята преди милиарди години не ни дава информация за колко дни е създадена, за да може тези твърдения изобщо да имат някаква стойност. Шестте дни, известени в свещените книги, каква връзка имат с деня, който продължава 24 часа? Двадесет и четири часовият ден е време, изпълвано от хората. Ние не знаем продължителността на деня, споменат в свещените книги. Може всеки един от тези шест дни да е геоложки период,

който продължава много векове според единиците, които приемаме ние. В пети айет на сӯра Седжде се казва по смисъл [даден от учените по тефсър (тълкувание)]: **“Един ден при Аллах е колкото хиляда години според вашето броене.”** В осми айет (знамение) от трета тема на второ писмо на Петър (Petrus) в Новия завет на Библията се казва: “Не забравяйте това, че един ден при твоя Господ е като хиляда години.”

Ние не може да знаем кога е сътворен Адем [Адам] (*алейхисселѣм*), първият човек и пророк. Не може да твърдим, че човек е бил на земята от първия ден на самото ѝ създаване. Човек е дошъл на земята със заповедта и сътворението на Аллāху теāлѣ. Невъзможно е да се приеме, че неандарталецът (първият човек според **еволюционната теория** на Дарвин) да се е превърнал постепенно в днешния човек. Не е логично и не съответства на науката твърдението, че първоначално човек е ходил на четири крака и след много векове се изправил. Защото това примитивно същество е невъзможно да достигне до сегашното съвършенство. Ето защо трябва да приемем, че този вид, ходещ на четири крака, не е човек, а друго същество, което заедно с много други древни същества е изчезнало. Всички религиозни книги съобщават, че първият човек е бил “хомо сапиенс”, т.е. съществото, което можело да ходи на два крака и да мисли. И наистина, както вече беше посочено, дори Дарвин не успял да докаже, че може да се превърне в днешния човек онова четирикрако същество, което нямало разлика от животно.

Всички религиозни книги разкриват Адем (*алейхисселѣм*) като първи човек. Съобщават, че е орал с вол, сеел жито, строил къща и че му били дадени десет сухуфа [книги]. Разбираме, че първият човек бил в състояние да изгражда къща за себе си, да сее жито и да прибира реколта, вместо да живее в пещери и опитомява говеда. Освен това е бил в състояние да получава вахий (откровение). Тези неща разкриват, че първият човек е създаден, когато земята била доста развита, и че той няма нищо общо с четирикраките същества в пещерите.

Мюсюлманинът първо вярва с цяло сърце в съществуването на Аллāху теāлѣ, Неговото величие, единство, че не е роден и не е родил, и че е вечен и непроменящ се. Тази вяра е първото условие на исляма.

ПРОРОЦИ, РЕЛИГИИ, КНИГИ

Когато Аллāху теāлѣ създал човек, Той му дал разум и способност да мисли. Думите на ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлѣ*), наричащи човек (хайвāн-и нāтик) т.е. мислещо създание, и философията на Рене Декарт (Картезий), изразяваща се с думите: “Мисля, следователно съществувам”, са ясен израз на този факт.

Най-големите разлики на човек от другите същества са следните: той има душа, освен тяло; може да мисли и оценява всички събития; може да взема

решения и да изпълнява; може да различава доброто и злото; може да осъзнава грешката си и да изпитва съжаление за нея, и още други подобни превъзходства. Но въпросът е: “Може ли човек сам да използва това много ценно качество без наличие на водач [без някой да му показва пътя]? Може ли сам да намери правилния път и опознае Аллāху теāлй?”

Ако вникнем в историята ще видим, че хората сами, без да следват водач от Аллāху теāлй, винаги се отклонявали в грешни пътища. Човек с ума си осъзнал съществуването на Притежателя на голямата сила, т.е. Създателя, Който го създал, но не можал да намери пътя към Него. Тези, които не са чували за пророците, потърсили Създателя първо около себе си. Слънцето, което има най-голяма полза за тях, го помислили за създател и започнали да му се покланят. По-късно, виждайки големите природни сили, бурята, огъня, бурното море, вулканите и подобните на тях, те ги помислили за помощници на Създателя и направили символи за тях. Оттук се появили и идолите. Изградили различни статуи. Хората започнали да се плашат от тяхната ярост и жертвали животни за тях, а понякога дори и хора. След всяко ново събитие увеличили и броя на идолите. При появата на исляма е имало 360 идоли в Кяабе. Накратко казано, човек самостоятелно никога не успял да опознае Аллāху теāлй, Който е ЕДИНСТВЕН, изначален и безкраен. Дори и днес все още има хора да се кланят на слънцето и огъня. Това не бива да ни учудва, защото без водач (в тъмнината) не може да се намери правилния път. В 15-и āйет (знамение) на сūra Исрā в Корāн-и керйм се казва, меāл: “**Ние не наказваме преди да оповестим** [заповедите на религията] **като изпращаме пророк!**”

Аллāху теāлй пратил на земята пророци (*алейхимусселйм*), за да научи рабите Си как да използват своите разум и мисъл. Пратил ги, за да ги оповести за Своего единство, и за да различи чрез тях доброто от злото и вредното. Пророците, по отношение на човешки качества, са хора като нас. И те ядат, пият, спят и се изморяват. Това, което ги отличава от нас, е че техните интелектуални възможности и способността да разсъждават е много висока. Те имат чист характер и притежават сила да ни предават заповедите на Аллāху теāлй. Заповедите и забраните на Аллāху теāлй се наричат **религия**. Религията, предадена от Мухаммед (*алейхисселйм*), се нарича **ислям**. Пророците са най-великите водачи. Последният и най-високопоставен пророк (пратеник, пейгамбер), донесъл ни исляма, е Мухаммед (*алейхисселйм*). Книгата, пратена му от Аллāху теāлй, се нарича **Корāн-и керйм**. По-надолу, когато се говори за ислямската религия, ще се даде по-подробна информация по този въпрос. Благословените и напътстващи слова на Мухаммед (*алейхисселйм*) се наричат **хадйси** (хадйс-и шерйф). Те са събрани в различни ценни сборници. В религията ни има и големи учени, които ни разясняват Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите. Но има и отклонени хора (еретици). Те не зачитат тези религиозни водачи и казват: “Има ли нужда от тези учени? Човек не може ли да намери правилния път и да

бъде добър мюсюлманин като четете книгата на исляма Корāн-и керīm и проучи хадīs-и шерїфите?” Това твърдение е много грешно. Човек без никакви познания за основите на религията не може (без водач) да разбере правилно дълбокия смисъл в Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Дори най-съвършеният спортист търси водач преди да изкачи висока планина. В една фабрика редом с инженери работят надзиратели и майстори. Работник, който постъпва на длъжност в тази фабрика, първо научава своята работа от майсторите, а после овладява тънкостите от по-главните. Ако преди да научи тези неща директно отиде при главния инженер, той няма да разбере нищо от неговите думи и изчисления. Дори когато на човек, който отлично борави с оръжия, му се даде ново, той няма да може да го използва правилно ако не бъде научен. Именно поради тази причина по въпроси за религия и вяра трябва да прибегваме до произведения на големи религиозни учени, които наричаме **муршид-и кямили**, за да може да разберем значенията на Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Най-високопоставените муршиди в ислямската религия са имāмите (водачите) на четирите мезхеба. Това са имāм а’зам (най-великият имāм) Ебӯ Ханїфе, имāм Шāфи’ї, имāм Мāлик¹ и имāм Ахмед бин Ханбел (*рахметуллāхи алейхим еджма’їн*). Тези четирима имāми са основните стълбове на ислямската религия. Ние трябва да четем книгите на един от тях, за да може правилно да научим значенията на Корāн-и керīm и хадīs-и шерїфите. Дошли са хиляди учени, обясняващи техните книги. Този, който четете тези обяснения, ще научи правилно исляма. Знанията за вярата в тези книги са едни и същи. Тази правилна вяра се нарича **ехли суннитска**. Онова вярване, което е измислено по-късно и не съответства на суннитската вяра, се нарича **бид’ат** (нововъведение) или **заблуда** (ерес). Всички пророци от Āдем (*алейхисселām*) досега са повелявали една и съща вяра. Аллāху теālї не пожелал разделение в областта на вярата. Той в 159-о знамение на сӯра Енām казва на възлюбенїя Си Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем/Аллāху теālї да го благослови и с мир да го дари*), меāl [учените по тефсїр съобщават, че това знамение носи следния смисъл]: **“Ти не може да имаш нищо общо с онези, които се разделиха на групи в религията. Аллāху теālї ще въздаде техните наказания.”**

Към кого ще се обърне човек, когато го боли око? Към пазач, към адвокат, към учител по математика или към специалист офталмолог (очен лекар)? Разбира се, че ще отиде при очен лекар и ще научи как да се излекува. По същия начин човек, който търси начини да спаси религията и вярата си, трябва да учи от специалист в религията, а не от адвокат, математик, вестник или филм.

За да стане ислямски учен, човек трябва да познава добре съвременните науки. Да има диплома от факултети за наука и литература. Заедно с това

---

¹ Мāлик бин Енес починал през 179 [795] г. в Медїна.

да е завършил докторантура и да се е специализирал. Да знае наизуст Корън-и керъм и значенията на айетите (знаменията). Да знае наизуст хиляди хадис-и шерифи и техните значения. Да е специалист в двадесетте основни клона на исляма и отделно техните клонове, които са осемдесет. Да е достигнал степента на иджитхад (извличане на закони от Корън-и керъм и хадис-и шерифите на Мухаммед (*алейхисселям*)). Да знае всички тънкости на четирите мезхеба и да е достигнал до степента на съвършенство, наречена **“Виляйет-и хасса-и Мухаммедийе”** – най-високата степен в тасаввуфа (науката за нравствеността).

Почти е невъзможно за невежите (които не познават своята болест и лекарството за болестта в сърцата си) да изберат правилните хадиси, подходящи за тях. Ислямските учени са специалисти в областта на душата и сърцето. Те са извели и записали правилно лекарството за душата от тези хадиси и ги препоръчали на хората според тяхната природа. Пейгамберът ни Мухаммед (*алейхисселям*) е като главен лекар. Той подготвя стотици хиляди лекарства за “световната аптека”, а евлиите (любимите раби на Аллаху теалля) и учените са като лекари помощници под негова команда, които разпределят тези лекарства според нуждите на болните. Тъй като ние не познаваме нито нашата болест, нито лекарството за нея, ако се опитаме да изберем лекарство сред стотиците хиляди хадиси, ще се получи **алергия** (обратна реакция). Ще се наложи да платим за невежеството си. Ще си навредим вместо да помогнем. Ето защо в хадис-и шериф е казано: **“Става кяфир (напуска исляма) онзи, който тълкува Корън-и керъм по свое усмотрение** [т.е. прави измислено тълкувание, който не съответства на тълкуванията на ислямските учени. Те от своя страна научили значенията на айетите от Мухаммед (*алейхисселям*) и неговите сподвижници (*радияллаху теалля анхум еджма'ин*)].” Безмезхебниците не проумяват тази тънкост и забраняват да се четат книгите на суннитските учени (*рахимехумуллаху теалля*). Казват: “Всеки самостоятелно трябва да чете Корън-и керъм и хадис-и шерифите. Да учи религията си от тях, но да не чете книгите на мезхебите.” Изпадат в заблуда до такава степен, че наричат знанията в тези книги “неверие спрямо Аллаху теалля” и “ширк (съдружаване)”. С тези слова стават пречка за хората при научаване на същността на религията. Причиняват вреда вместо полза.

Сега нека поговорим за различните религии. Днес има три небесни религии, които съобщават съществуването на Аллаху теалля:

1-ЮДАИЗЪМ (ЕВРЕЙСКАТА РЕЛИГИЯ): Еврейската религия е премахната с идването на ислямската. Тя е религия на хората от синовете на Исраил (израилтяните), които са повярвали в Мусъ (*алейхисселям*) [Мойсей], и на хората, които оцелели до днес от потомците на тези вярващи. Ибрахим (*алейхисселям*) [Авраам] бил баща на Исхак (*алейхисселям*), който пък бил баща на Йа'куб (*алейхисселям*). Едно от имената на Йа'куб (*алейхисселям*) било Исраил (Израел). Исраил означава Абдуллах, което

пък означава раб на Аллах. Ето защо потомците на дванадесетимата синове на Йа'кӯб (*алейхисселѧм*) се наричат **Бенї Исрѧйл** (синове на Исрѧйл). Мӯсѧ (*алейхисселѧм*) е велик пророк, изпратен на Бенї Исрѧйл. Тяхната численост се била увеличила в Египет. Следвали своята религия и правели ибѧдети, но били подлагани на потисничество и унижения от фараоните. Според едно предание Мӯсѧ (*алейхисселѧм*) се родил в Египет 1705 години преди Йсѧ (*алейхисселѧм*). Живял в двореца на фараона до четиридесет годишна възраст. След това се срещнал със свои роднини и отишъл в Медѧен. Оженил се за дъщерята на Шу'айб (*алейхисселѧм*). По-късно тръгнал обратно към Египет. По пътя разговарял с Аллѧху теѧлѧ в планината Синай. Аллѧху теѧлѧ му дал десетте заповеди. Пророкът ги предал на Бенї Исрѧйл. Мӯсѧ (*алейхисселѧм*) изкарал израилтяните от Египет. В планината Синай отново разговарял с Аллѧху теѧлѧ. Съобщил на синовете на Исрѧйл, че е нужно да вярват в Аллѧху теѧлѧ, Който е един. Донесъл книгата **Теврѧт** (Тора), пратена му от Аллѧху теѧлѧ, но не успял да ги отведе до обещаните за тях места. Смята се, че е починал 1625 години преди Христа. Бенї Исрѧйл обаче така и не успели да проумеят знанията, предадени от него. Преди Христа Асирийската държава превзела Йерусалим два пъти. Римският император Адриан през 135 година след Христа избил повечето юдеи при превземането на града. Изгорили всички Петокнижия, в резултат на което хората забравили за Тората. С времето евреите попаднали в заблуда. Разделили се в седемдесет и една групи (течения). Променили Теврѧт и написали религиозната книга **Талмӯд**, която се състои от две части – **Мишнѧ** и **Гамарѧ**. Книгата “**Мїзѧн-ул-мевѧзїн**” доказва, че книгите, които днешните евреи и християни наричат Теврѧт [Тора] и Инджїл [Евангелие] не са слово на Аллѧху теѧлѧ. Въпросната книга е на персийски. На 257-а страница от книгата пише: “Според еврейската вяра Аллѧху теѧлѧ (чрез откровение) дарил с някои знания Мӯсѧ (*алейхисселѧм*) (в Синай), наред с книгата Теврѧт. Мӯсѧ предал тези знания на Хѧрӯн [Аарон], Йӯша и Елиѧзѧр. Те пък ги предали на следващите пророци и накрая на Свети Юда. А той през втори век след Христа записал тези знания в една книга за четиридесет години. Тази книга била наречена **Мишнѧ**. Две разяснения за Мишнѧ написали през трети век в Йерусалим и през шести във Вавилон. Тези разяснения нарекли **Гамарѧ**. Мишнѧ и една от тези разяснения събрали на едно място и нарекли книгата **Талмӯд**. Книгата Талмӯд, която съдържа йерусалимската Гамарѧ, се нарича **Йерусалимска Талмӯда**, а съдържащата вавилонската Гамарѧ – **Вавилонска Талмӯда**. Християните са враждебно настроени към тях. А една от причините за това е следната – приемат, че един от мъжете, които предали Мишнѧ, бил Шем'ун, който носил кръста, подготвен от тях за разпъване на Йсѧ (*алейхисселѧм*). В Талмӯда се съдържат неща, в които вярват и мюсюлманите. Християните са враждебно настроени към мюсюлманите и по това отношение.” Евреите назовават “равини” своите хора на религията. Четат “Талмӯд” също като

“Теврāt” (отдават му огромно значение). Елиāзār е син на Шу’айб (*алейхисселĳм*).

2-ХРИСТИЯНСКАТА РЕЛИГИЯ: Ёсā (*алейхисселĳм*) [Исус] е човешко същество като нас. Родил се от девица на име Мерĳем (Мария). Този факт е ясно разкрит в Корāн-и керĳм. Споменат е също и Рӯхул-Кудус. Но противно на християнското убеждение, това не означава, че Ёсā (*алейхисселĳм*) е син на Аллāху теāлĳ. Понятието Рӯхул-Кудус символизира “силата на възвишен спасител”, дарена му от Аллāху теāлĳ. Ёсā (*алейхисселĳм*) се опитал да каже на евреите, че са попаднали в заблуда и че правилният път е показаният от него. Евреите обаче смятали, че чаканият спасител ще бъде много твърд, войнствен, непреклонен и ще е в състояние да спаси юдеите от робуване на други народи. Не повярвали в Ёсā (*алейхисселĳм*). Помислили го за лъжепророк. Провокирали римляните против него и му се противопоставили. Според техните вярвания го разпънали на кръст. [Ислямската религия посочва, че човекът, разпънато на кръст, не е Ёсā (*алейхисселĳм*), а Юда (Judas), който предал Ёсā (*алейхисселĳм*) на римляните срещу малка сума пари.] Днешни проучвания от християнски учени разкриват, че Ёсā (*алейхисселĳм*) не е починал на кръст. През 1978 година човек на име Джон Ребън публикува книга на тази тема, която се продаде в голям тираж. Не е сигурно какъв резултат ще дадат тези изследвания, но те още отсега рушат тотално мита на християните “Почина на кръста. Отецът жертва единствения си син заради грешниците”. Така днешните историци християни нанасят голям удар на църквата. Евреите очаквали истинският Месия да дойде скоро, но днес, както е посочено от известен юдейски историк: “Въпреки че чакахме 2000 години, още не дойде спасител. Май Ёсā (*алейхисселĳм*) беше истинският Месия. Ние не го оценихме. Накарахме да бъде разпънат на кръст този велик пророк, който ни бе дошъл като спасител.”

На Ёсā (*алейхисселĳм*) му била низпослана книга на име “**Инджĳл**” (Евангелие). Евреите обаче я унищожили в рамките на осемдесет години. **Светата Библия** се появила по-късно. Тя се счита от сегашните християни за пратена от Аллāху теāлĳ. Състои се от две части. Първата се нарича “**Стар Завет**” (**Old Testament**) и се вярва, че съдържа призивите на пророците, дошли дотогава и особено на Мӯсā (*алейхисселĳм*). Втората част се нарича “**Нов Завет**” (**New Testament**) и включва четири книги, написани от повярвалите в Ёсā (*алейхисселĳм*) – Матей, Марко, Лука и апостол Йоан. Съдържа информация за живота, делата и наставленията на Ёсā (*алейхисселĳм*). Голямата стриктност при записването (събирането) на Корāн-и керĳм не била на лице при предаването на Инджĳл. Множество грешни мисли, митове и суеверия били добавени към истинските знания. За Инджĳлите има подробна информация в арабската книга “**Рисāле-и сам-сāмийĳе**” и турската книга “**Изāх-ул-мерāм**”, подготвени от професор хаджи Абдуллах Абди от Манастир (име на едно селище), който починал

през 1303 [1885] година. И двете книги са отпечатани. Въпреки това днес се знае за съществуването на Евангелия, които са много близки до истинското.

Най-важното сред тях е Евангелието на Варнава (Барнабас). Варнава бил еврейин от Кипър. Истинското му име било Джоузеф. Той бил един от водещите последователи на Йѣса (*алейхисселѣм*) и заемал важен пост сред тях. Прякорът му Варнава означава “човек, който наставлява и подтиква към вършене на добро.” Християнският свят приема Варнава за велик светец, който заедно с Павел тръгнал да разпространява християнството. Християните всяка година на 11-и юни празнуват Свети Варнава. Той написал точно това, което чул и научил от Йѣса (*алейхисселѣм*). Не е правил никаква промяна. Този Инджѣл, заедно с всички други, се разпространявал от ръка на ръка и бил четен по време на първите триста години на християнството. През 325 г. първият **Никеѣски** вселенски събор решил да премахне всички Евангелия на иврит. Инджѣлът на Варнава бил също сред тях. Унищожили ги, защото била издадена заповед, че ще бъде убит всеки, който държи или чете Инджѣл, различен от разрешените четири. Другите Евангелия били преведени на латински, но Инджѣлът на Варнава изведнѣж изчезнал. Папа Дамас през 383 г. случайно попаднал на копие от него и го съхранил в папската библиотека. До 993 [1585] г. Инджѣлът на Варнава останал в тази библиотека. Един приятел на папа Сикст на име Фра Марино (фра на италиански означава “брат” и “свещеник”) намерил книгата там. Проявил дълбок интерес към нея, защото знаел, че около 160-а година Иринеѣ (130-200), който бил един от известните личности в християнството, казал: “Има само един бог. Исус не е Негов син. Павел искал да въведе грешната идея за Троицата в християнското вероубеждение, защото бил повлиян от римския обичай на поклонение на много богове.” Фра Марино знаел също, че Иринеѣ посочил Евангелието на Варнава (изтъкващ, че има само един бог) като доказателство към критиката си срещу Павел. Ето защо Фра Марино прочел Инджѣла на Варнава с голямо внимание. Превел го на италиански предполагаемо между 1585-1590 г.. Този италиански ръкопис променил многократно собствениците си и достигнал до Крамър (един от съветниците на пруския крал). През 1120 [1713] г. Крамър подарил този ценен ръкопис на Принц Ойген (Евгений Савойски) (1663-1736), който станал много популярен в Европа след победата над турците в Зента, превземането на Унгария обратно и крепостта Белград.

След смъртта на Принц Ойген, Евангелието на Варнава, заедно с неговата лична библиотека, било пренесено в Кралската (Hofbibliothek) във Виена през 1738 г..

Двама британци, г-н и г-жа Раг, за пръв път намерили този италиански превод на Инджѣла на Варнава в тази библиотека. Превели го на английски и преводът бил отпечатан в Оксфорд през 1325 [1907] г.. Но и този превод изчезнал по мистериозен начин. Само едно копие от него съществува в

Британския музей и още едно в библиотеката на Американския конгрес във Вашингтон. С големи усилия Quran Council (Съветът на Корāна) в Пакистан успял да издаде копието на английски език през 1973 година. Следните пасажи са взети от въпросната книга.

От седемдесети раздел на Инджйла на Варнава: “Йсā много се ядоса на Петър, който го нарече: “Ти си синът на Аллах.” Скара му се и каза: “Махай се! Отдалечи се от мен! Ти си дявол и искаш да ми навредиш.” После се обърна към апостолите и рече: “Горко им на онези, които говорят същите неща за мен, защото Аллах ми повели да кълна такива.”

В седемдесет и първи раздел се казва: “Аз не мога да простя ничий грях. Само Аллах прощава греховете.”

А в седемдесет и втора глава пише: “Каза: “Аз дойдох на света, за да подготвя пътя за Пророка на Аллах, който ще донесе спасение на земята. Но внимавайте да не бъдете подмамени, докато пристигне той, защото ще се появят много лъжепророци. Те ще вземат моите слова и ще изопачат моето Евангелие.” Андрю попита: “Кажете ни някои признаци, по които да познаем този Пророк, за когото казахте, че ще дойде.” Йсā отговори: “Този Пророк няма да дойде по ваше време. Ще дойде няколко години след вас, когато моето Евангелие ще бъде изопачено и истинските вярващи ще са останали около тридесетима. Ето тогава Аллах ще се смили над света и ще изпрати Пророка Си. Над главата му винаги ще има бял облак. Ще бъде много силен, ще счупи идолите, ще накаже идолопоклонниците. Благодарение на него хората ще опознаят Аллах и ще Го споменават с обич. И аз ще бъда познат по правилен начин. Ще отмъсти на казващите, че аз съм повече от човек.”

В деветдесет и шести раздел пише: “Йсā каза: “Жив е Аллах, пред чието присъствие се намира душата ми. Въпреки че Аллāху теāлйя обещал на баща ни Ибрāхйм (Авраам), че ще даде благо на всички от неговото потомство, аз не съм онази Месия [Прокор]. Но когато Аллах ме вземе от света, Сатаната ще накара всеки да повярва, че аз съм Аллах или синът на Аллах. Той отново ще съживи това проклето фитне [лъжа, заблуда, ерес]. Думите и вярата ми ще бъдат изопачени дотолкова, че тридесетима вярващи или ще останат, или не. При което Аллāху теāлйя ще се смили над света и ще изпрати Неговия Пророк, за когото е създал всичко. Този Пророк ще дойде от юг. Ще притежава голяма сила. Ще счупи идолите, ще заличи идолопоклонниците и ще доведе до край властта на Сатаната върху хората. Заедно с него спасението на Аллāху теāлйя ще достигне до вярващите, и повярвалите в думите му ще получат различни блага от Аллāху теāлйя.”

В деветдесет и седма глава пише: “Гадателят попита: “Какво е името на Месията, споменат от теб, и какви са признаците за неговото идване?” Йсā каза: “Името на Месията (Пророка) е толкова красиво, че заслужава възхищение. Аллах му дал това име, когато го създал и го поставил в небесното Си величие. И му казал: “Чакай, о, Ахмед! В твое име създадох Дженне-

та, земята и много създания. Подарявам ти ги. Този, който те цени, ще бъде ценен от Мен. Който те кълне [не ти повярва], ще бъде проклет от Моя страна. Ще те пратя на света като Мой пророк спасител. Твоето слово ще бъде вярно. Земята и небето може да изчезнат, но твоят път винаги ще бъде безкраен.” Свещеното му име е Ахмед. Тогава тълпата около Йѐсѐ извика: “О, Ахмед! Ела бързо да спасиш света.”

В сто двадесет и осма глава пише: “Братя! Аз съм човек, сътворен от пръст. Ходя като вас върху нея. Осъзнайте греховете си и правете покаяние! Братя! Сатаната, с помощта на римските войници, ще ви подмами като каже, че аз съм Аллах. Не вярвайте на тях! Тях ще ги връхлети проклятието на Аллах, защото се кланят на фалшиви и лъжливи божества.”

В сто тридесет и шеста глава, след като се дава информация за Джехеннема (Ада), се разказва и как Мухаммед (*алейхисселѐм*) ще спаси общността си от него.

В сто шестдесет и трета глава пише: “Апостолите попитаха: “Кой ще бъде човекът, когото казахте, че ще дойде?” Йѐсѐ (*алейхисселѐм*) с цялата радост на сърцето си отговори: “Неговото име е Ахмед. И когато дойде на света, дори дълго време да не вали дъжд, от земята пак ще израстнат плодни дървета. Благодарение на милостта на Аллах, която той (чаканият) ще донесе, хората по негово време ще намерят възможност да вършат добри дела. Милостта на Аллах ще вали като дъжд върху хората.”

Евангелието на Варнава (Барнабас) дава следната информация за последните дни на Йѐсѐ (*алейхисселѐм*), [глава 215-222]: “Когато римските войници влязоха в къщата, за да арестуват Йѐсѐ (*алейхисселѐм*), той беше изведен през прозореца от четиримата най-главни ангели – Джебрѐйл, Исрѐфѐйл, Микѐйл и Азрѐйл – които го хванаха и въздигнаха в небето по повеля на Аллѐху теѐлѐ. Римските войници арестуваха Юда, който ги водеше, като му каза: “Ти си Йѐсѐ.” Въпреки всички отричания, ридания и молби от негова страна, те го отведоха, влачейки до подготвения кръст и го разпънаха. После Йѐсѐ (*алейхисселѐм*) се яви пред очите на майка си Мерѐем и апостолите. Той каза на Мерѐем (Мария): “Майко! Виждаш, че не съм разпънат. Коварният Юда беше разпънат на кръст вместо мен и умря. Пазете се от Дявола! Той ще направи всичко, за да заблуди човечеството с грешно знание. Сторвам ви свидетели за всичко, което видяхте и чухте.” След това помоли Аллѐху теѐлѐ да опази вярващите и да накара грешниците да съжаляват (за постъпките си). Обърна се към учениците си и каза: “Благодатта и милостта на Аллах да бъдат с вас.” Тогава пред техни очи четиримата ангели го издигнаха към небето.”

Както се вижда Евангелието на Варнава ни информира за идването на последния пророк Мухаммед (*алейхисселѐм*) 600 или 1000 години преди неговото идване. Споменава, че Аллѐху теѐлѐ е един и отхвърля идеята за Троицата.

В европейските енциклопедии има следната информация за Евангелието на Варнава: “Ръкописът на име “Евангелието на Варнава” е книга, измислена от един италианец, който приел исляма през петнадесети век.”

Тези обяснения са напълно грешни. Евангелието на Варнава било отлъчено и унищожено още през трети век, т.е. 300 [но всъщност правилното е 700] години преди идването на Мухаммед (*алейхисселѝм*). Това означава, че дори и в онези времена имало нещо, съобщаващо ЕДИНСТВОТО на Аллѝху теѝлѝ и появата на друг пророк след Йѝсѝ (*алейхисселѝм*). Факт, който не изнася на християните фанатици. Ето защо не е възможно тази книга да е била написана от човек, който няма как да е станал мюсюлманин още преди идването на исляма. От друга страна, италианският преводач Фра Марино бил католически монах и няма никакво доказателство, че е станал мюсюлманин. Следователно няма причина да е променил превода. Не трябва да се забравя, че доста отдавна, т.е. между 300 и 325 г. след Христа, много значими християнски учени, които не са приели Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) като син на Аллах, се позовали на Евангелието на Варнава, за да докажат, че Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) бил човек като нас. Най-видният сред тях е Луций, епископът на Антиохия. И ученикът на Луций – АРИЙ (270-336), още по-известен от него. Арий бил отлъчен от АЛЕКСАНДЪР, епископа на Александрия, който по-късно станал патриарх в Истанбул. След това Арий отишъл при Еусбий, епископа на Измит. Арий събрал толкова много последователи около себе си, че дори Константин, императорът на Византия и сестра му се присъединили към арианското течение. По-късно ХОНОРИЙ, който бил папа по време на Мухаммед (*алейхисселѝм*), казал, че Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) е само човек и е грешно да се вярва в три божества. [Папа Хонорий починал през 630 г. и бил официално прокълнат (**анатемосан**) от Вселенския събор в Истанбул (Цариград) през 678 г. – 48 години след смъртта му.] През 1547 г. Л.Ф.М. СОЗЗИНИ (повлиян от сицилианския свещеник КАМИЛО), предизвикал французина Франсис Жан КАЛВИН (един от най-забележителните хора на религията в християнството и основател на калвинизма) с думите: “Аз не вярвам в Троицата.” Той също така изявил, че предпочита арианското течение и отхвърля една от важните основи на християнското вероубеждение, която е: “ѝдем (*алейхисселѝм*) извършил голям грях и Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) бил изпратен на земята, за да бъде изкупен този грях.” Неговият братовчед Ф.П.СОЗЗИНИ публикувал книга през 1562 г. и в нея категорично отхвърлил божествеността на Йѝсѝ (*алейхисселѝм*). През 1577 г. СОЗЗИНИ се преместил в град Клаузенбург, Трансилвания, защото владетелят на тази страна СИГИЗМУНД също не приемал учението на Троицата. Освен това и епископът Франсис Дейвис (1510-1579), живеещ пак в тази страна, бил напълно против Троицата и затова основал свое течение. Поради това, че течението било основано в град Раков (Полша) неговите последователи били наречени **раковианци**. Всички те вярвали в учението на Арий. Ние добавихме посочените исторически

факти в тази малка книга, за да покажем на читателите ни, че много християнски духовници не вярват в Евангелията, които четат, и признават, че Евангелието на Варнава е единственото истинско. Тези въстания принудили папите и техните сътрудници да направят всичко възможно, за да унищожат Евангелието на Варнава.

Въпреки всички изопачавания все още е написано в Евангелията, които християните имат днес, както и в Стария Завет, че друг Пророк (*алейхиссаляту весселям*) ще дойде след Йѐсѐ (*алейхисселям*). Например в 12-и и 13-и стих на 16-а глава от Евангелието на Йоан пише: “Имам още много неща да ви кажа, но вие все още няма да може да понесете това. Но когато той дойде ще ви упъти към всяка истина.” Това писание в Евангелието на Йоан се повтаря в малко по-различен начин на 885-а страница на турския превод от иврит на **Свещената Библия**, публикувана в Истанбул и отпечатана в печатницата “Бояджиян Агоп” през 1303 [1886] г. от американски и английски компании, които публикували Библията. На тази страница се казва: “Моето заминаване е по-добро за вас, защото Утешаващият няма да дойде, преди да тръгна. Когато той дойде ще очисти света от греховете. Ще установи мир и ред. Аз все още имам много неща да ви кажа, но вие сега няма да може да издържите на това. Но когато духът на истината дойде, той ще ви упъти към всяка истина. Той няма да говори от себе си, но ще предаде всичко, което му бе разкрито. Ще информира за неща, които ще се случат в бъдеще. Той ще ме спомене с обич и ще ви каже, вземайки от моето.” Думата “той”, спомената по-горе, в преводите и тълкуванията на Евангелията се среща като “Душа” или “Рѹх-ул-кудс/Светия Дух”, докато в латинския оригинал е написано като “ПАРАКЛЕТ”, което означава “утешаващ”. Това означава, че въпреки всички усилия, свещениците не успели да премахнат от Библията изречението: “След мен ще дойде утешаващ”. Освен това се посочва, че от осми стих нататък в 13-а глава от първото писмо на Павел към коринтяните (едно от писмата, които християните приемат за част от Библията) пише: “Любовта не изчезва, но пророците ще свършат и езиците ще изчезнат. [Като латинския и старогръцкия.] И знанието ще се отмени. [Като средновековното.] Защото ние знаем само много малка част от него. Но когато СЪВЪРШЕНИЯТ дойде всички непълни и дефектни знания ще изчезнат.” Този откъс се намира на 944-та страница в турския превод на **Библията**. Ето защо християните са принудени да повярват, че има части, съобщаващи идването на последен Пророк (*алейхиссаляту весселям*) в днешната Библия, която смятат за истинска.

Английският превод на Евангелието на Варнава се продава в местата, които ще посочим тук. Желаящите да прочетат ще могат да го поискат от следните адреси:

1) Islamic Book Centre, 120, Drummond Street, London NW 1 2h., England.
Tel: 01-388 07 10.

2) Muslim Book Service, Fosis, 38, Mapesbury Road, London NW2 4JD, England. Tel: 01-452 44 93.

3) Muslim Information Service, 233, Seven Sisters Road, London N4 2DA, England. Tel: 01-272 51 70; 263 30 71.

4) Islamic Book Centre, 19A, Carrington Street, Glasgow G4 9AJ, Scotland, Great Britain. Tel: 041-331 11 19.

5) The Islamic Cultural Centre Book Service, 146, Park Road, London NW8 7RG, England. Tel: 01-724 33 63/7.

6) Al-Hoda, Publishers And Distributers, 76-78, Charing Cross Road, London WC2, England. Tel: 01-240 83 81.

7) A.H. Abdulla, P.O. Box. 81171, Mombese. (Kenya).

8) Islamic Propagation Centre 47-48 Madrasa Arcade. Durban-Natal (South Africa).

9) Muslim Students Association, of U.S.A & Canada H.Q. 2501 Directors Row. Indiana Polis Indiana 46241, (U.S.A.).

10) Begum, Aisha Bawany Wakf, 3rd Floor, Bank House No. 1, Habib Square, M. A. Jinnah Road, Karachi, PAKISTAN.

Евангелието е на иврит. През Средновековието са го превели на латински под името “ИТАЛИА”. Когато назарянството (религията на Йџсѧ (*алейхисселѧм*)) започнало да се разпространява, идолопоклонниците и евреите застанаха срещу него. Назаряните били принудени да изповядват религията скришом. Покланяли се в подземни храмове, пещери и други тайни места. Евреите, въпреки всички мъчения и изтезания, не успели да предотвратят разпространението на назарянството. Саул, виден евреин и един от най-големите врагове на новата религия, излъгал, че приел назарянството и че бил възложен от Йџсѧ (*алейхисселѧм*) със задачата да призовава всички народи към тази религия, с изключение на евреите. [Вижте глава девета “Деянията на пророците” в Библията.] Променил името си на Павел. Представял се като добър назарянин и постепенно изопачил религията. Единобожието променил на Троицата, а назарянството в християнство. Изопачил Евангелието. Казал, че Исус е синът на Аллах. Сторил позволени за назаряните пиенето на вино и яденето на свинско месо. Променил посоката на

къбле (къбля)² към изток – посоката на изгрева. Въвел още много други суевория, несъществуващи в религията на Йсā (алейхисселѣм). В крайна сметка изопачените му идеи започнали да се разпространяват сред назаряните. Впоследствие те се разделили на различни течения (секти). Отдаличили се от правилния път на Йсā (алейхисселѣм). Измислили различни митове. Направили въображаеми картини и статуи на Йсā (алейхисселѣм). Приели кръста за религиозен символ. Започнали да се покланят на тези статуи и кръстове. С други думи, отново се върнали към идолопоклонничеството. Приели Йсā (алейхисселѣм) за син на Аллах. Въпреки това Йсā (алейхисселѣм) никога не казал подобно нещо. Само споменал за Рӯх-ул-Кудс (Кудус), т.е. силата, с която Аллāху теāлѣ го дарил. Християните (които останали принудени да вярват и в Аллах, и в Йсā (когото приели за Негов син), и в Рӯх-ул-Кудс) се отклонили от вярата “АЛЛĀХУ ТЕĀЛѢ е един и непроменящият се създател” – основата на всички истински религии. Попаднали в смешно състояние на поклонение на три божества. (Това се нарича Светата Троица.)

След като с времето християнството станало официална религия на големите държави през Средновековието, започнал период на ужасна тирания. Принципите на човещина, състрадание и милосърдие, повелявани от Йсā (алейхисселѣм), били забравени напълно. На тяхно място християните сложили фанатизъм, ненавист, омраза, вражда и жестокост. Извършили невъобразими зверства в името на християнството. Опитали се да унищожат всички произведения на старогръцката и римската цивилизация. Застанали пред знанието и науката. Обвинили в неверие човек като **Галилей**³, който от книгите на ислямските учени научил за въртенето на земята. Заплашили го с убийство ако не се откаже от думите си. Обявили **Жана Д’арк**, бореца се в името на свободата на страната си, за магьосница и я изгорили жива. Писано е в “**Кāmūs-ул-а’лѣм**” и “**Larousse**”, че с подтик от страна на Калвин, един от основателите на протестантството, в Женева през 1553 г. изгорили жив испансия лекар и теолог Майкъл Сърв, защото написал книга, в която отхвърлял идеята за Троицата и божествеността на Йсā (алейхисселѣм). Казвал, че той е раб и пророк.

Със сформиране на инквизиционни съдилища (**Inquisition**), които карат човек да настръхва от ужас, убили несправедливо, с различни средства за изтезания, стотици хиляди хора като ги обявили за неверници, а в повечето случаи само с цел да получат тяхното богатство. Дали на духовниците силата да **прощават греховете**, характерна единствено за Аллāху теāлѣ. Духовниците от своя страна започнали да прощават грехове за различни облагои. Дори започнали да продават земи от Рая. А папите (които са на най-високия ранг в християнския свят) сякаш станали владетели на земята.

² **Къбле (къбля)** – Посоката, към която се обръща човек, когато извършва намāз, т.е. към Кябе в гр. Мекка.

³ **Галилей** починал през 1051 [1642] г.

Чрез отлъчване (**Excommunication**), т.е. обявяване за неверници, та дори и крале под различни предлози, папите принудили владетелите да идват при тях и да се молят за прошка. През 1077 г. сл. Хр. немският крал **Хенри IV**⁴ дошъл в Каноса да търси прошка от папа Григорий, който преди това го отлъчил. В зимно време кралят изчакал няколко дни бос пред двореца на папата. Сред папите се появили и чудовищни злодеи. Един от тях бил **Борджия**. Той с различни отрови убивал опонентите си и духовниците сред тях, като после присвоявал тяхната собственост. Вършил всякакви гнусотии. Живял със сестра си като съпруг и съпруга. Но въпреки това християните го смятали за безгрешен и невинен. Абсурдни правила били вкарани в християнството, като неженене на духовниците, забрана за развод при женените двойки, изкупуване на грехове и още други. Да се живее станало грях.

Ислямската религия дошла през седми век. Изгряла като светлина сред този мрак. Както ще видим по-нататък в книгата (когато се дава информация за исляма), тази възвишена религия, изцяло базирана на най-съвършени, логични и хуманни принципи, лесно и веднага се разпространила сред идолопоклонничеството, както и сред християнството, чиято основа била изопачена. Всеки разумен човек се отдал напълно на тази нова религия. Мюсюлманите изпитвали дълбоко уважение към знанието, науката и красивата нравственост. Работели много, следвайки заповедите на Аллāху теāля и Неговия Пейгамбер (*салляллāху алейхи ве селлем*). Направили твърде много открития във всички области на науката и сред тях израстнали множество гении. Думите “химия” и “алгебра”, които се използват днес, имат арабски произход. Тези и още много други примери ясно показват услугите на мюсюлманите за науката. За кратък период от време мюсюлманите основали големи научни центрове и медресета (ислямски университети). Разпространили из цял свят знанието, науката, милостта, чистотата, красивата нравственост и цивилизацията. Намерили книгите на древногръцките философи и ги превели на арабски. Доказали грешността на техните възгледи. Хиршфелд (световноизвестен философ) казва: “Никой народ не се е цивилизовал толкова бързо, колкото арабите след приемане на исляма.” Докато през Средновековието християнският свят тънел в ужасен мрак и духовниците тровели живота на хората, от друга страна, мюсюлманите и народите под тяхна власт живеели в комфорт, радост и спокойствие. После, за да плякосат богатствата в мюсюлманските страни и откраднат техните пари и стоки, християните нападнали мюсюлманите. Организирали кръстоносни походи под претекст, че искат да си възстановят Йерусалим, който считат за свещен (1096-1270).

В тези кръстоносни походи несправедливо проляли много мюсюлманска кръв. Когато влезли в Йерусалим потокът от кръвта на избитите в джамии-

---

⁴ **Хенри IV** починал през 498 [1106] г.

те мюсюлмани, както те самите признават, достигнал до коремите на конете им. От друга страна, Селяхуддйн Еййуби⁵ показал голямо великодушие към християните след като завладял Йерусалим обратно от тях. Неговата доброта била толкова голяма, че освободил английския крал **Ричард Лъвското сърце** (Richard, Coeur de Lion), когото пленил по-рано. По същия начин и походите, проведени по-късно срещу Османската империя се смятали като кръстоносни походи срещу мюсюлмани от страна на някои яростни и фанатизирани християни. Френски историк имал наглостта да опише Балканската война 1912/13 като “най-големия кръстоносен поход”. През 897 [1492] г. испанците нападнали ислямската държава АНДАЛУСИЯ. Те или избили мюсюлманите, или ги похристиянчили насила. После проявили същата жестокост и към инките (местното население на Америка). Унищожили този любезен и безобиден народ.

Ужасните клевети и лъжи на християните срещу ислямската религия и великия ѝ Пророк (*алейхиссалѧту весселѧм*) продължават и днес с цялата си подлост. Рахметуллах Ефенди (*рахиме-хуллѧху теѧлѧ*) оставил безсилни да отговорят британските протестантски свещеници в различни дебати с тях, които провели през 1270 [1854] г. в Делхи, а после в Истанбул. Свещениците избягали. Той в Истанбул написал книга, разкриваща тази велика победа срещу свещениците, и неговите отговори срещу тях. Тя била публикувана в два тома под името “**Изхѧр-ул-хак**”. Наскоро е отпечатана отново в Египет. Турският превод на първи том бил публикуван под същото заглавие в Истанбул, а турският превод на втори том, под името “**Ибрѧз-ул-Хак**” в Босна през 1293 [1877] година. Преводи на английски, френски, урду и персийски също били публикувани. Арабската книга “**Тухфет-ул-ерѧб**” на Абдуллах Терджумѧн и персийската книга “**Мѧзѧн-ул-мевѧзѧн**” на Неджеф Али, написана през 1288 [1871] г. в Истанбул, книгата “**Ер-редд-ул-джемѧл**” от имѧм Газѧлѧй (*рахметуллѧхи алейх*), и книгата “**Ес-сирѧт-ул-мустекѧм**” от Ибрѧхѧм Фасѧх Хайдерѧ⁶, са ценни ислямски книги, които с доказателства опровергават клеветите в променените от хората **Тора** и **Евангелие**. Тези книги са отпечатани с офсет от истанбулското книгоиздателство “Хакѧкат Китѧбеви”.

Факт, очевиден като слънцето, е че преди и след като на Пейгамбера ни (*алейхисселѧм*) му било съобщено, че е пророк, той никога не е изрекъл лъжа. Поради това дори сред враговете си станал известен с името: “**Мухаммед-ул-емѧн**” [Надеждния]. Изключителната вражда на ислямските врагове до такава степен ги заслепила и почернила сърцата им, че дори се унизили да крият очевидни истини от хората. Тѧй като не успели да намерят никакви недостатѧци в ислямската религия и Пророка ни (*саллѧллѧху алейхи ве селлем*), те, за да превъзпитат младите като ислямски врагове, се

---

⁵ Селяхуддйн Еййуби починал през 585 [1189] г.

⁶ Ибрѧхѧм Хайдерѧ починал през 1299 [1881] г.

опитали да оклеветят религията с долни лъжи и измислици. Грозни и срамни петна за човечеството и народите по света са гнусните клевети на ислямските врагове спрямо велик Пророк, който повелявал да се придобиват красиви нрави и да се отбягват пороците. Той строго забранявал измъчването и причиняването на зло – дори на животни и мъртвци.

В историята дори сред християни се появили хора, които се опълчили срещу изтезанията на духовниците и крайно нелогичните им вероубеждения. През 923 [1517] г. свещеник на име Лутер въстанал срещу папата. Превел Евангелието на немски и премахнал от християнството неща, които не се съдържат в книгата, от рода на “неженене на свещеници”, “забрана за развод при женени”, “изкупване на грехове” и “поклонение на кръста”. Така през 931 [1524] г. основал ново християнско течение с име **“Протестантство”**. Въпреки всичко изброено той напълно приел идеята за Троицата (Отец, Син и Светия Дух).

По същия начин през 1534 г. Хенри VIII (крал на Англия) въстанал срещу папата. С негово насърчаване и властова сила се основала Англиканската (Англо-Американската) църква. Известният френски писател Волтер (1694-1778) в книгата си “Candide” от 1172 [1759] г. критикувал грешните вероубеждения, повелявани от свещениците, и враждата към науката, насаждана от тях, както и многобройните им измами. Така той ги изложил напълно. По-късно подобни автори изиграли голяма роля във Френската революция от 1203 [1789] година. След това събитие духовниците паднали от очите на хората. Много жалко, че поради наличие на еретици вахабити (вахабии), които представят твърде грешно исляма пред света и чието течение било основано от англичаните (най-големите ислямски врагове), християните – вместо да приемат исляма – се отклонили към атеизма. Руската болшевишка революция от 1917 г. също се опитала да унищожи всички религии, но след отслабване на ефектите от нея хората отново започнали да търсят голяма сила, на която да се покланят. Известният руски писател Солженицин (спечелил Нобелова награда за литература) в книгата **“В първи кръг”** казва: “През Втората световна война дори Сталин⁷ повярвал в Аллах и поискал помощ от Него, правейки поклон доземи.”

Днес християнството е пречистено до голяма степен. Свещениците нямат предишните си правомощия. Но въпреки всичко то не се отърва от тъмнината. Сега много малко християни вярват в Троицата.

В една енциклопедия на западен език, а именно известната немска енциклопедия BROCKHAUS, в частта за Исус (JESUS) пише: “Исус много пъти е казал за себе си: “Аз съм човешко същество.” Това разкрива как образованите християни не приемат Йџа (*алейхисселџм*) за син на Аллах. Ако част от тези хора намерят възможността да проучат ислямската религия, те се спасяват от заблуда. Аллџху теџлџ ги дарява с големи блага, въ-

---

⁷ Руският тиранин Сталин починал през 1953 г.

веждайки ги по правилния път. А онези, които не успяват да намерят тази възможност, стават пълни атеисти и попадат в заблуда. Фактът, че днес сред мюсюлманите не израстват големи ислямски учени, съвсем изостря проблема. Хората на религията в исляма сега се поддават на отклонените течения (еретиците). Това пречи да напредват в прекрасната си религия и те не я опознават подобаващо. Неоспоримата истина е, че ислямът е единствената религия, която направлява човек по пътя, с който се постига близост до Аллāху теāлй, комфортен и удобен живот в света, и прошка в отвъдното.

3-ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ: Ислямът е чиста от суеверия и митове религия. Тя отхвърля лъжите. Приема хората не като грешници, а като раби на Аллāху теāлй. Дава възможност да работят и живеят добре. Повелява физическата и духовна чистота. Основава се на вяра в Аллāху теāлй (Който е ЕДИН) и Неговия пророк Мухаммед (*алеихисселй̄м*), който е човек като нас и любим раб на Аллāху теāлй. В ислямската религия Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е невинен и безгрешен човек. Аллāху теāлй го избрал като пророк, за да предаде чрез него Своите заповеди на човечеството. Ислямът приема и потвърждава всички пророци (*алеихимуссалевāту веттеслй̄мāt*). Проявява обич и уважение към всички тях. В действителност появата на последния Пророк (*алеихимуссалевāту веттеслй̄мāt*) е написано в древните книги и в оригиналите на Тората и Евангелието. Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е последният пейгамбер и след него няма да дойде друг.

Да се повярва, че Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е пейгамбер на Аллāху теāлй, означава да се повярва, че всички заповеди и забрани в Корāн-и керй̄м, които той предава, са заповеди и забрани на Аллāху теāлй. Освен това всички те трябва да бъдат приети и харесани. Ако някой вярва по този начин, но не се подчинява на някоя от заповедите, той не губи вяра (не напуска исляма). Но ако не чувства скръб, когато върши грях, и се хвали с това свое състояние, той губи вяра (напуска исляма). Тази постъпка е равносилна на отричане на Пророка ни (*алеихиссалй̄ту весселй̄м*). Ако навежда глава от срам и чувства тъга в сърцето си (след като е извършил греха) става ясно, че притежава силна вяра.

По-надолу е представена информация за основите на исляма. Различни ритуали, реформи и многобройни празници нямат място в него. Той повелява хората да водят честен и целомъдрен живот, и в същото време да му се наслаждават. Времената за ибāдет (поклонение) са кратки. Същността на ибāдета е пълно ангажиране на сърцето с Аллāху теāлй. Ибāдетът не се изпълнява по навик, а се прави с цел заставане пред Аллāху теāлй и отправяне на благодарност и молба от цяло сърце и душа. Аллāху теāлй не приема поклонение за показност. В сӯра Мā’ӯн от Корāн-и керй̄м се казва, меāл: **“О, Пейгамбере Мой! Видя ли онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пъди сирака и присвоява (краде) правото му (т.е. онова, което е негово право), не храни бедния и не насърчава и**

другите да вършат добро към бедните? Има много тежки мъчения за кланящите намаз с нехание и за онези, които правят (нещата за) показност, и за недаващите зекят [което е право на бедните].”

Книгата на ислямската религия е “КОРЪН-И КЕРЪМ”. Тази книга била разкрита от Аллāху теāля на Мухаммед (*aleyхисселъм*). Той я предал на сподвижниците си. Докато Корън-и керъм се разкривал (низпославал), в същото време той се записвал с голямо старание. Достигнал до днес без нито една негова дума или буква да бъде променена. Нито една друга небесна книга не притежава красноречието на Корън-и керъм. Днес има същата яснота и красноречие, каквато е имал преди четиринадесет века.

Гьоте (1749-1832) [световноизвестен писател] пише следното за Корън-и керъм в книгата си (**West-Östlicher Divan**): “Коранът съдържа множество повторения, а ние си мислим, че те ще ни отегчат. След малко обаче книгата започва да ни влече. После ни отвежда до възхищение и накрая до голямо уважение и почит.”

Освен Гьоте още много други известни мислители почувствали възхищение към Корън-и керъм. Нека да предадем думите на някои от тях:

Проф. Едуард Монте: “Корън-и керъм е книгата, която разказва за единството на Аллах с най-ясен, възвишен, свещен и убедителен език – който не може да бъде надминат от никоя религиозна книга.”

Д-р Морис, превел Корън-и керъм на френски, казва: “Корън-и керъм е най-красивата сред религиозните книги, подарени на човечеството.”

Гастон Кар: “Корън-и керъм – източникът на исляма – съдържа всички основи на световната цивилизация. Тази истина е толкова очевидна, че днес ние трябва да приемем факта: “Цивилизацията се основава на главните принципи в Корън-и керъм.”

Ислямската религия се основава на физическа и духовна чистота. Тя събира всички явни и скрити достойнства на предишните религии.

Има пет религиозни задължения, които всички мюсюлмани трябва непременно да изпълняват. Първото е да се вярва в Аллах, Който е един, и Мухаммед (*aleyхисселъм*), който е Негов раб и пророк. Второто е да се кланя (извършва) намаз. Третото е да се говее през месец рамазан. Четвъртото е да се отива на хадж, а петото е да се дава зекят.

Изпълняването на **намаз** е религиозно задължение, което се извършва пет пъти на ден в предписаното му време. Преди да се пристъпи към намаз се взема абдест. Той се състои от: (1) измиване на ръцете, заедно с лактите; (2) измиване на лицето; (3) избърсване на главата и (4) измиване на краката. Няколко намаза могат да бъдат извършени с един абдест ако не се появи причина, която да го разваля. Изпълняването на това петкратно задължение не пречи на ежедневната работа. В действителност намазът изисква кратко време. Може да се кланя навсякъде (без да се ходи на джамия). Освен това съществува методът на **месх** (избърсване) на мест (кожени чорапи). Той спестява изкарването на обувки при вземане на абдест. За

мюсюлмани, които нямат достъп до вода или са болни има възможност да се почистят с пръст – метод, който се нарича “**тейеммум**”. Така те се считат за взели абдест. Когато е налице крайно остра необходимост или се пътува при опасни обстоятелства (имотът и животът са под заплаха), намазите могат да се пропуснат, при условие, че при първа възможност ще бъдат наваксани.

Намазът е сбор от движения, които укрепват мускулите и нервите. Той изчиства сърцето и характера.

Говеенето (орудж) е въздържане (денем) от неща, които развалят говеенето (ядене, пиене и полов контакт), в продължение на един месец през годината – рамазан. Една от земните ползи на говеенето е че учи човек какво е глад и жажда. Ситият никога не би проумял състоянието на гладния и затова не би проявил милост към него. В същото време говеенето ни учи да контролираме нефса⁸. Понеже времето за говеене се определя според арабските месеци, рамазанът всяка година започва с приблизително десетина дни по-рано от предходната. Ето защо той понякога започва (улучва) лятото, а понякога зимата. Болните ако не са в състояние да издържат през летните месеци – могат да наваксат неговяните дни през зимата. А онези, които са твърде стари и не могат да говеят, могат да платят дълговете си (към Аллāху теāлā) чрез даване на специална милостиня на бедните (нарича се **фидйе**). Ако не са в състояние да дадат и нея, тогава Аллāху теāлā няма да ги стори отговорни за това.

В ислямската религия няма трудности. Аллāху теāлā никога не иска да се върши ибадет на цената на здравето, т.е. разболявайки се от това. Аллāху теāлā е много щедър, прощаващ и милосърден. Прощава на разкайващите се.

Зекят – мюсюлмани, които печелят добре и притежават средства в повече от необходимите за живеене, т.е. средства, надхвърлящи границата “**нисāб**”⁹, трябва да дадат 2,5% (една четиридесета) от цялото си имущество (подлежащо на зекят) на бедни мюсюлмани веднъж годишно. Това задължение е за богатите мюсюлмани, а не за онези, чиито доходи стигат едва за тяхното препитание.

Що се отнася до **Хаджа**, той също е за богатите мюсюлмани, които нямат дългове и са в състояние да оставят средства, необходими за препитанието на семействата им при тяхната липса (т.е. по време на пътуване). Хадж е отиването до Мекка веднъж през живота с цел посещение на Кяабе и отп-

---

⁸ **Нефс** – Думата има различни значения:

- Самият човек, неговото тяло;
- Същина. Зла сила, която е характерна за хората и джиновете, и е източникът на желанията, несъответстващи на исляма – нарича се още нефс-и еммāре.

⁹ **Нисāб** – Това е определена граница, под която човек в исляма е беден, а ако я превиши става богат и трябва да даде зекят.

равяне на молитва в Арафāt. Това е фарз (задължение) за мюсюлмани, отговарящи на посочените условия. На хадж не се ходи, когато има опасност от смърт или разболяване по пътя до Мекка и назад. Или ако има трудности, на които тялото на отиващия за хадж няма да издържи. В този случай може да изпрати някой друг.

Всеки един от четирите мезхеба има определени книги, които се наричат “Илмихāли”. Те ни учат подробностите относно тези ибāдети (служения) – техните условия и начини за правилно изпълнение. Всеки мюсюлманин трябва да избере лесния за него мезхеб и от неговите книги да научи как да изпълнява задълженията си.

Поклоненията в исляма остават между Аллāху теāля и раба. Само Той прощава или наказва онези, които са небрежни или имат недостатъци в ибāдетите. Заслужаващите наказание ще бъдат измъчвани с огън на място наречено “Джехеннем” (Ад).

Кой ще остане вечно в Ада? Некланящите намāз или вършещите грехове? Не! Там ще пребивават вечно враговете на Аллāху теāля. Грешниците не са Негови врагове. Това са раби, които престъпили границите на религията. Те са като палави и виновни деца. Родителите на палавото дете биха ли станали негови врагове? Разбира се, че не. Ще му се скарат за известно време, но ще продължават да го обичат.

Мюсюлманите вярват в шест основни неща: в Аллāху теāля; в пророците (*алеихимуссалевāту веттеслīmāt*); в Неговите книги; в мелāикетата (ангелите); в това, че доброто и злото са от Аллах, и в съживяването след смъртта. Всички истински религии повеляват тази вяра.

В по-горните редове споменахме, че поклоненията остават между Аллāху теāля и раба. Но онези, които: мамят другите; престъпват техните права; лъжат; угнетяват; лицемерничат; не се подчиняват на родителите и началниците си; бунтуват се срещу властимащите и правителството (с други думи – онези сред тях, които не изпълняват заповедите на Аллāху теāля и поради егоизъм престъпват правата на другите) няма да бъдат помилвани, докато не поискат прошка от угнетените и бъдат простени от тях. С една дума Аллāху теāля няма да прости онези, които са престъпили човешки и животински права. Те ще отидат в Джехеннема дори да са вършили ибāдети. Там ще изтърпят наказанието си.

Всеки мъж мюсюлманин трябва да плати на жена си мехир¹⁰. Това е човешко право (задължение към нея). Ако не плати – мъжа го чака твърде тежко наказание в този и мъчение в отвъдния свят.

Мюсюлманите са длъжни да учат на ислямски знания роднините си, както и хората, които са под тяхна власт. Това е най-важното сред “човешките права” и наказанието за неизпълнение е най-болезнено.

---

¹⁰ **Мехир (мехр)** – Имущество, пари или нещо друго, което мъжът дава на жената, когато се сключва брак или при раздяла.

Ако някой с насилие и лъжи пречи на мюсюлманите да учат и практикуват религията си, тези негови деяния разкриват, че той е ислямски враг. Мюсюлманин, който не следва един от четирите мезхеба, се нарича **ехли бид'ат** (еретик, отклонен). Еретиците са огромна опасност за мюсюлманите, защото се опитват с думи и писания да променят суннитската (правилната) вяра и да развалят вероубеждението и религията.

Тези хора (престъпващи правата на други) трябва да се покаят приживе и да платят правото на ощетеня човек. Да положат старание той да ги прости, а после да се осланят на милостта на Аллāху теāлā. Да се въздържат от повторно вършене на такива прегрешения и да сторят добри дела, като се стараят да бъдат опростени. Ето тогава Аллāху теāлā ще заличи техните грехове.

Някои хора, дори да са от други религии, работят и остаяват зад себе си полезни знания и труд с оглед да служат на човечеството. За тях има голяма вероятност да бъдат достигнати от напътствието на Аллāху теāлā към края на живота. Старите мюсюлмани казваха за тях, че тайно следват исляма. И ако не ни е известно със сигурност, че са неверници, ние не може да твърдим с какво убеждение са умрели. Ако са използвали добре оръжието "разум", с което Аллāху теāлā ги дарил и ако са работили с възнамерение да вършат добро на всички хора, и ако са проучили основите на всички религии, много вероятно е тези хора да са намерили напътствието и да са станали мюсюлмани.

Например Бърнард Шоу (1856-1950) [известен писател] в едно от статиите си заявява: "Единствената религия, която има силата да отговаря на изискванията на всеки век е ислямът. Аз вярвам, че ислямът е религията, която ще бъде приета от бъдеща Европа." Това разкрива, че той вътрешно е приел исляма.

Немският мислител и писател Емил Лудвиг (1881-1948) в едно от произведенията си пише: "Бях на посещение в Египет. Една привечер се разхождах край брега на Червено море. Сред мълчанието внезапно дочух езан. Цялото ми тяло настръхна от страх към Аллах. Изведнъж усетих желание да се хвърля във вода, за да взема абдест и после да сведа чело до земята в седжде, и да се помоля на Аллах, както правят мюсюлманите." Това не показва ли, че е блеснала светлината на напътствието, макар и временно, в сърцето на писателя?

Лорд Хедли, който почувствал такава светлина на напътствието в сърцето си, казал: "След като види семплото, но сияещо величие на исляма, човек се чувства сякаш излиза от тъмен коридор на слънчева светлина." Лорд Хедли приел исляма. Ако подобни хора са умрели преди да повярват, Аллāху теāлā ще ги накаже в отвъдното, но ще смекчи техните изтезания в името на техните добрини към човечеството. Аллāху теāлā в седмо и осмо знамение на сūra Зилзāl в Корāн-и керīm казва, меāl: **"Който извърши добро, колкото частица, ще го види. Който извърши зло, колкото час-**

тица, ще го види.” Мюсюлманинът ще получи награди за своите благодеяния както в земния, така и в отвъдния живот, а неверникът само в земния. Най-голямото зло сред всички злини е неверието. Човек ако е работил с чисто възнамерение да върши добро на хората и в резултат на това е направил полезни открития, и се трудил при най-тежки условия, за да помогне на хората (излагайки на опасност здравето и живота си), но умрял като неверник, няма да се спаси от наказанието за неверие чрез добрините си. Но възмездието за лицемерите (неверниците, представящи се за мюсюлмани), които вършат всяко зло и изпълняват ибадети за показност, без съмнение ще бъде много по-тежко от на неверниците (които споменахме в предното изречение). Техните преструвки няма да ги спасят от мъчението за неверието в сърцата им.

В Османската империя имало много командири и учени, които първоначално били християни, но по-късно приели исляма и извършили много услуги на религията.

Исмā’йл Хаккъ Ефенди от Бурса (*рахиме-хуллāху теāлйā*) починал в същия град през 1137 [1725] година. Неговият тефсйр носи името **“Рӯх-ул-беян”** и се състои от десет тома. Високо ценен е от всички ислямски учени по света (*рахиме-хумуллāху теāлйā*). Той, след края на тълкуванието на шести джуз, казва: “Моят шейх (учител) беше най-големият учен (алляме) на времето си. Когато пред него казаха, че някои християни и евреи проявяват честност и щедрост към всички, и вършат добрини, той отговори: “Това е от признаците на притежателите на безкрайно щастие. Има вероятност хора с подобни качества да приемат вярата (исляма) и да се спасят.” Тези цитати от тефсйра са едно от доказателствата за думите ни, изложени в погорните редове.

Сега нека се обърнем към онези, които критикуват и търсят недостатъци в исляма. Тези хора най-често коментират следните неща:

1- *“Ислямът дава право на мъжа да се жени за четири жени. Нещо, което абсолютно не се съвмества с представата за семейство, семейни връзки и социален ред.”*

Отговорът на това е следният: ислямът се появил преди четиринадесет века. Тогава в Арабия (родното място на исляма) жените нямали никакви права. Всеки живеел с колкото жени пожелае и не чувствал никаква отговорност към тях. В онова време жените нямали никаква стойност. Много семейства погребвали живи момиченцатата си. Ислямът, който възникнал в такова място, крайно ограничил за времето си броя на жените, с които мъжете можели да живеят. Той дал права на жените и предпазил разведената жена от мизерия, като още преди брака определил **“Мехир”**, който трябва да ѝ бъде платен в случай на развод. Противно на твърденията на критикуващите, ислямът не е презрял жените, а опазил техните права и им дал по-висок статус. Тези факти, които изложихме по-горе, са обяснени по-подробно в книгата **“Дийā-ул-кулйӯб”**, като се започва от 324-а страница.

Тази книга е написана от Исхак Ефенди¹¹ от Харпут с цел да опровергае клеветите и лъжите на християните протестанти, които те изричали за исляма. Тази книга е отпечатана от книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви” под името **“Севар Veremedi = Не можа да отговори”**.

Днес всеки трябва да знае, че ислямът не е повелил на един мюсюлманин да се жени задължително за четири жени, а само позволил това. С други думи, жененето с повече от една жена не е нито фарз (задължително), нито суннет, а мубах (т.е. нито повелено, нито забранено. Дали ще носи севāб (награда) или грях зависи от възнамерението на извършителя). Мехмед Зихни ефенди (*рахиме-хуллāху теāлйā*) в началото на раздел Мунāкехāt (засяга теми като брак, развод, издръжка на семейство и др.) в книгата **“Ни’мет-и исля̀м”** казва: “Нито разводът, нито пък жененето за четири жени е ваджиб (задължително) в исляма. Нито пък е мездуб (нещо, което при извършване носи севāб, а при пропускане не носи грях). Разрешено е в случай на необходимост. Мъжете не са длъжни да се женят за четири жени, а жените не са длъжни да приемат това (т.е. не са длъжни да бъдат втората, третата или четвъртата жена на един мъж).” Ако правителството забрани нещо, което е мубах, то вече става харāм (абсолютно забранено), а не мубах. Защото мюсюлманинът не се противи на закона и не върши престъпление. Мюсюлманинът е човек, който не е вреден за себе си и за околните. Освен това ислямът е установил икономически и социални условия, които защитават правата и свободата на първата съпруга ако мъжът има намерение да се ожени за втора. Другите жени, за които ще се ожени по-късно, също имат специални права. Ислямът забранява брака с повече от една жена за онези, които не отговарят на посочените условия и няма да могат да съблюдают правата на жените. От друга страна, севāб е (т.е. това ще донесе благословии, награди в отвъдния свят) за мъжа ако се откаже от втори брак с цел да зарадва първата си жена. Освен това харāм (грях) е да се ранява сърцето на вярващ човек, в този случай – на първата съпруга. През ХХ век поради затрудненото препитание, което обхваща народите, повечето мъже не отговарят на изброените условия. Очевидно е, че не е джāиз (позволено) за подобни мъже да се женят за втори път. Ислямът приема, че правилата, които се основават на обичаите и традициите, могат да се променят съобразно времето, и следователно днес мюсюлманите имат само една жена.

Що се отнася до полигамията (многоженството, многобрачието) нека видим какво е положението в други държави и религии. Бракът с няколко жени е разрешен в 30-та глава на Битие, 21-ва на Второзаконие, и 2-ра глава на Самуел Втори в Тората (Стария завет), който е приет от християните и евреите. Пророците Дāвуд (Давид) и Сюлеймāн (Соломон) имали много жени и наложници. Императорите на Източната Римска империя винаги

---

¹¹ Исхак Ефенди починал през 1309 [1891] г.

имали по няколко жени, както и германските императори. Например Фридрих Барбароса (1152-1190) имал три, четири жени. Ескимосите могат да се женят за втори път, при условие, че първата съпруга разреши. Мормонската християнска секта, основана в Америка през 1830 г. позволява на един мъж да се жени за повече от една жена. (Но в момента американските закони забраняват това.) Дори в днешна Япония един мъж може да се ожени за няколко жени.

Предвид гореизброените факти би било голяма несправедливост да се обвинява исляма, защото *“позволява многоженството”*. Полигамията е била приета от много страни и религии. Известният поет Джон Милтън (1608-1674) казва: “Защо нещо, което не е забранено нито в Стария Завет, нито в Евангелията, да е срамно и аморално (порочно)? Предишните пророци (*алейхимусселям*) винаги имали по няколко съпруги. Ето защо многоженството не е прелюбодеяние. Съвместимо е със закона и здравия разум.”

Знаменитият писател Монтеスキю (1689-1735) казва: “Ако вземем под внимание факта, че в топлите страни жените телесно се развиват бързо, но и по-бързо стареят, съвсем нормално е за тамошните да се женят за няколко жени.” Както е посочено и по-горе, поради затруднените икономически условия в ислямските страни вече почти липсва многобрачие.

2- Някои хора казват: *“Ислямът заповядва да се покоряват и унищожават държави, и поголовно да се избиват техните населения в името на тяхната религия, наричайки това “джихад”.*”

Тези твърдения са напълно грешни. Джихадът в ислямската религия не е рушене на страни и убиване на хора, а е разпространяване на религията и в същото време нейната защита, което никога не се осъществява с унищожаване, изгаряне и жестокости. Ислямът заповядва отбрана и борба с нападателите. От друга страна, християните, както подробно съобщихме по-горе, не се страняли да вършат най-ужасяващи убийства в името на религията, и въпреки думите и наставленията на Исă (*алейхисселям=мир нему*) (повеляващи съчувствие и милост) те сторили всякакво зло и зверство. Историята е пълна с примери за техните жестокости. За разлика от това според исляма един мюсюлманин никога не бива да прилага каквато и да е агресия към никого. Ако мюсюлманин или неговата религия бъдат засегнати, той първо учтиво се опитва да даде наставление на агресора. В случай, че наставлението му не се приеме, той прибегва до съд. И съдът справедливо дава необходимото наказание. Ако и със съд не може да защити правата си, той се оттегля вкъщи и на работното си място, като стои далеч от престъпниците. Ако неговият дом и работно място бъдат нападнати, той се изселва другаде, т.е. напуска града. Ако не може да намери нито един град, в който да се установи, напуска страната. Ако не може да намери и мюсюлманска страна, в която да се пресели, тогава се премества в някоя немюсюлманска държава, където се зачитат човешките права. Мюсюлманинът не напада

никого нито словесно, нито физически. Не руши ничия собственост, притежание, чест и целомъдрие. Джихад означава оповестяване на истинската религия на Аллāху теāлйā на Неговите раби. Това може да стане с помощта на сила, като се елиминират жестоките и експлоатиращи хората диктатори, които възпрепятстват религията на Създателя да достига до Неговите раби. Първо, джихадът започва с даване на наставление и се предлага на отсрещния да приеме исляма. Ако не приеме, тогава се предлага да признае ислямската власт и да плаща харадж и джизя (налога). Ако не приеме това и се възпротиви, тогава тези препятствия се елиминират чрез други средства. Джихадът със сила се прави не от отделни лица, а от ислямската държава. В 256-о знамение от сūra Бакара в Корāн-и керйм се казва, меāл: **“Няма принуждение в религията.”** Един немюсюлманин не може насила да бъде заставен да приеме исляма. В контраст с обичайните методи на християните, мюсюлманите никога не дръзват да принуждават някой да стане мюсюлманин чрез насилие или обещание за материални облаги. Който иска да стане мюсюлманин – става доброволно. Мюсюлманите със сладки, логични и разумни слова, и с красивата си нравственост и морално поведение стават причина за немюсюлманите да приемат исляма с желание. Предпочитащите да не станат мюсюлмани живеят свободно под закрила на ислямската държава като съграждани немюсюлмани. Получават същите права и свободи като мюсюлманите, и са свободни да изпълняват религиозните си ритуали. Тези неща се обясняват в книгата **“Дий-ул-кулийуб”** от 293-а страница нататък.

В седемдесети поучителен ислямски разказ в книгата **“Менāкиб-и джихар йār-и гюзйн”** се казва: “Един търговски керван пристигнал нощем в Медйна и останал да пренощува извън града. Пътниците били изморени и веднага заспали. Халйфът [на Мухаммед (*алеихисселйам*)] Омер (*радияллāху теāлйā анх/Аллāху теāлйā да е доволен от него*) както обикновено обикалял града и ги видял. Отишъл до къщата на Абдуррахмāн бин Ауф (*радияллāху теāлйā анх*) и му рекъл: “Тази нощ е пристигнал керван. Всички са неверници, но се подслонили при нас. Имат много ценни стоки. Страх ме е да не ги ограбят пътниците и чужденците. Ела да ги пазим.” Отишли до кервана и го охранявали до сутринта, а после отишли на джамия за сутрешен намāз. Един младеж сред търговците в кервана обаче не спал цяла нощ. Станал след тях и ги последвал. Проучил и разбрал, че човекът, който ги охранявал бил халйфът на мюсюлманите Омер (*радияллāху анх*). Той се върнал и разказал всичко на другарите си. Виждайки милостта и състраданието на великия халйф, разгромил римските и иранските армии, и станал известен със своята справедливост, те осъзнали, че ислямът е истинската религия, и с желание и любов станали мюсюлмани.”

Пак в същата книга **“Менāкиб”** пише: “По време на халйф Омер (*радияллāху теāлйā анх*) Сад бин Ебū Ваккās (*радияллāху теāлйā анх*), командирът на източния фронт, пожелал да построи къшк в град Куфа (Ирак). Трябва-

ло да купи къщата на един огнепоклонник, която се намирала в непосредствена близост до неговия парцел. Огнепоклонникът не пожелал да я продаде. Върнал се у дома и се посъветвал с жена си, която му рекла: “Те си имат халиф в Медйна. Отиди при него и се оплачи.” Той отишъл в Медйна и попитал за двореца на халифа. Хората му отговорили, че халифът няма палат и че е излязъл извън града. Така постъпил и той, но не видял нито войници, нито охрана. Видял мъж да спи на земята и го попитал: “Видя ли халифа Омер?” Всъщност мъжът на земята бил самият Омер (*радияллāху теāлй анх*), който отвърнал: “Защо го търсиш?” Огнепоклонникът отговорил: “Неговият командир иска насила да купи моята къща. Дойдох тук да се оплача.” Омер (*радияллāху анх*) се върнал у дома с огнепоклонника и поискал лист, но не успял да намери. Видял една плешка и я взел. После върху нея написал: “Бисмилляхиррахмāниррахīm¹². О, Сад! Не ранявай сърцето на този огнепоклонник ако ли не веднага ела при мен.” Човекът взел костта и връщайки се у дома казал: “Напразно се изморих. Ако дам тази кост на командира ще помисли, че се подигравам и ще се ядоса много.” Но когато жена му настояла, отишъл при Сад. Командирът седял сред войниците и весело говорил с тях.” Още щом окото на Сад се натъкнало на ръкописа върху костта в ръката на огнепоклонника, който стоял далеч от тях, той разпознал почерка на халифа на мюсюлманите Омер (*радияллāху анх*), и изведнъж пребледнял. Тази рязка промяна учудила всички. Сад дошъл при огнепоклонника и му казал: “Ще направя каквото пожелаеш, но не ме карай да изляза пред Омер, защото нямам сила да изтърпя неговото наказание.” Огнепоклонникът видял как командирът му се моли и буквално загубил разсъдък от учуда. Когато се съвзел веднага станал мюсюлманин. На питащите: “Как с желание и любов стана мюсюлманин”, той отговарял: “Видях техния халиф да спи със закърпено палто на земята. Видях как и командирите му трепереха от страх от него. Осъзнах, че те следват правилната религия. Такава справедливост към огнепоклонник като мен може да се окаже само от вярващи в истинската религия.”

Професорът по история Шиблй Ну’мāни е началникът на меджлиса “Недвет-ул-улемā” и авторът на прочутата книга “ел-Интикад”. Починал през 1332 [1914] година. Неговата книга на урду “Ел-Фārūk” била преведена на персийски от майката на Сердар Еседуллах Хāн и сестрата на Нāдир Шāх, афганистанския султан. Преводът бил отпечатан със заповедта на Нāдир Шāх в Лахор през 1352 [1933] година. На 180-а страница от книгата

---

¹² **Бисмилляхиррахмāниррахīm** – В името на Аллāху теāлй, който е **Рахмāн** (Пращещ препитание и безброй блага на всички Свои раби в земния живот (независимо дали заслужават или не, дали са неверници или мюсюлмани)) и **Рахīm** (Проявяващ милост само към мюсюлманите в отвъдния живот).

пише: “Ебӯ Убейде бин Джеррāх (*радияллāху анх*) главнокомандвал ислямските войски, които разбили огромните армии на каесъра Ираклий. Той карал глашатаи да провъзгласяват на ромеи заповедите на халїфа Омер (*радияллāху анх*) във всеки завладян град. Когато завладял Хумус, казал: “О, ромеи! С помощта на Аллāху теāлїя и заповедта на халїфа ни Омер ние превзехме и този град. Вие сте свободни в търговията, работата и поклоненията си. Няма да посягаме на вашия имот, живот и чест. Справедливостта на исляма ще се приложи и към вас по същия начин. Всички ваши права ще бъдат зачитани. Ние ще ви защитаваме срещу нападения от външен враг, подобно на мюсюлманите. Както от мюсюлмани събираме зекят за животните и ушр – в замяна на услугата ни – така искаме и вие да ни плащате джизя веднъж годишно. Аллāху теāлїя ни заповядва да ви служим и да вземаме джизя.” [Размерът на джизята е 40 гр. сребро от бедните, 80 гр. от средната класа и 160 гр. от богатите, или пък стоки, или продукция от зърнени култури на съща стойност. Жените, децата, болните, твърде бедните, старите и хората на религията не се облагат с джизя.] Византийците (ромейците) в Хумус давали джизя с желание и я предавали на Хабиб бин Муслим, началникът на Бейт-ул-мāl (държавната хазна). Когато Ебӯ Убейде (*радияллāху анх*) научил, че Ираклий събира войска от цялата страна и се готви да атакува Антиохия, решил, че войниците в Хумус също трябва да се присъединят към силите в Йермук. Той накарал служителите в града да оповестят на хората следното: “О, християни! Обещах да ви служа и защитавам. В замяна взех джизя от вас, но сега, след като получих нареждане от халїфа, аз тръгвам да помагам на братята си, които ще се сражават с Ираклий. Няма да успея да спазя обещаното. Ето защо елате и вземете обратно всичко каквото сте дали на Бейт-ул-мāl! В регистъра ни са написани вашите имена и даденото количество.” Същото се повторило и в повечето сирийски градове. Виждайки тази справедливост и милост от мюсюлманите, християните празнували, че се спасяват от жестокостите и мъченията на византийския император. Проляли сълзи от радост. Повечето от тях на драго сърце станали мюсюлмани. Дори със собствено желание шпионирали ромейската армия и докладвали всичко на вярващите. По този начин Ебӯ Убейде (*радияллāху теāлїя анх*) се информирал ежедневно за всички действия на войските на Ираклий. Тези ромейски шпиони изиграли голяма роля във великата победа в Йермук. Сформирането и разширяването на ислямската държава никога не ставало с нападения и убийства. Голямата и основна сила, която поддържала тази държава и я пазела в съществуване, била силата на вярата и силата на справедливостта, добротата, правдата и саможертвата в исляма.”

Цивилизацията не се изразява в имитиране на модата, безнравията и грешните вероубеждения на Запада. Всичко това е равносилно на унищожаване на мюсюлманското самосъзнание. Тази вреда може да бъде причинена само от ислямските врагове. Ислямът никога не толерира мързела.

Заповядва на мюсюлманите да работят и да се развиват във всички клонове на науката. Да усвояват новите открития на друговерците и да направят същото. Да ги превъзхождат в земеделието, търговията, медицината, химичната и военната промишленост. Мюсюлманите трябва да проучат и усвоят технологичните открития от другите народи, и да ги произвеждат. Но не бива да приемат и имитират техните грешни религии, лоши и грозни навици, обичаи и традиции.

Игнатиев продължително време бил руски посланик в Османската империя. В мемоарите си разкрил едно писмо, което било написано от патриарх Григорий до руския цар Александър. Григорий бил главният организатор на гръцкото въстание от 1237 [1821] г. по време на султан Махмūd хāн II (*рахиме-хуллāху теāлā*). От писмото може да се извлече поука. В него пише:

“Турците не е възможно да бъдат победени и унищожени материално. Те са много търпеливи и издръжливи, защото са мюсюлмани. Имат силно достойнство и вяра. Тези морални качества произлизат от тяхната строга привързаност към религията, доволство от съдбата, сила на традициите и чувство за подчинение спрямо техните султани [държавни служители, командири и големци].

Турците са интелигентни и трудолюбиви, когато имат началници, които да ги управляват по правилен начин. Задоволяват се с онова, което имат и това чувство е твърде силно при тях. Всички тези достойнства, включително чувството за героизъм и храброст, произлизат от тяхната преданост към традициите и красивата нравственост.

Първо трябва да се унищожи тяхното чувство за послушание, да се изкоренят техните духовни връзки и да се отслабят в религиозен аспект. И най-краткият път към тази цел е да бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и поведение, противоречащо на националните им традиции и морал.

Денят, в който изчезне тяхната религиозност, ще се разклати и същинската сила на турците, която ги довежда до победи срещу сили, които видимо са много по-могъщи и многобройни от тях. Така ще е възможно да се унищожат с материално превъзходство. Ето защо военните победи не са достатъчни за елиминиране на Османската държава. В действителност спазването на този [стар] метод [т.е. да се опита само с войни да се ликвидира Османската империя] ще подсили тяхното чувство за чест и достойнство, което пък може да ги накара да се върнат към основите си.

Това, което трябва да се направи е да се разруши религиозността на турците без дори да усетят.”

Писмото е достатъчно важно, че да се напише в учебниците и да се наизусти. И въпреки, че в писмото има много неща за извличане на поука, най-важната част е “Турците да бъдат накарани да привикнат към чужди идеи и обичаи.” Тази цел може да се постигне чрез имитиране на вярата, модата и аморалността на Запада. Поради тази причина Мустафā Решīд

паша, когато станал масон, следвайки заповедта на Министерството на колониите в Лондон, заповядал в някои области на Османската империя да се открият колежи, където да се преподава на френски и английски език. Назначил в тях учители масони. Желанията на нефса, който е големият враг на исляма, започнали да се наричат “мода” и “прогрес”. Пороците, забранени от исляма, се изтъквали като “умения”. Такива “модерни” хора, завършили въпросните колежи, се назначавали на високи постове. Султан Абдулхамид II осъзнал коварната политика на масоните и ги отдалечил от тези постове и медии. Но въпреки това останал безсилен пред нападенията чрез вестници и медии от вътрешни врагове, които били съставени от “съвременни” хора, подмамани чрез пари и лъжи от хилядите английски шпиони, които били подготвени и изпратени от Министерството на колониалните работи [в Британската империя]. (*Аллāху теāлā да прояви милост към султан Абдулхамид II и да заличи греховете му! Амйн.*)

Няма съмнение, че е необходимо да се усвоят знанията на Запада в техниката и всички клонове на науката. В действителност ислямът заповядва това.

Лорд Дейвънпорт е британски учен, който задълбочено проучил всички религии. В английската си книга **“Hadrat Muhammad and the Qur’an = Хазрети Мухаммед и Корāн-и керйм”**, публикувана в Лондон в началото на XX век, казва:

“Абсолютната стриктност в нравствеността е причината, поради която ислямът се разпространил с толкова бързо темпо и за кратко време. Мюсюлманите винаги са проявявали прошка към хора от други религии, които били победени във война. Джурио казва, че отношението на мюсюлманите към християните никога не може да се сравни с отношението на папите и кралете, което те считали за достойно спрямо християните. Например през 980 [1572] г., на 24-и август, в деня на Свети Вартоломей, шестдесет хиляди протестанти били убити в Париж и околността със заповедта на Шарл IX и кралица Катерина. [Свети Вартоломей е един от дванадесетимата апостоли. Бил убит през август 71-а година, когато разпространявал християнството в Ерзурум.] Християнската кръв, пролята с такива мъчения, е в пъти по-голяма от тази, пролята от мюсюлмани по време на войни. Ето защо много хора трябва да се спасят от лъжливата представа, че ислямът е жестока религия. Тези грешни твърдения нямат никакво доказателство. В сравнение с изтезанията на папите, достигащи до диващина и канибализъм, поведението на мюсюлманите към немюсюлманите било меко като поведението към кърмаче.

Четфийлд казва: “Ако арабите, турците и другите мюсюлмани бяха приложили същото лошо и жестоко отношение към християните, каквото западниците, т.е. християните оказвали спрямо мюсюлманите, то днес нямаше да има нито един християнин в Изтока.”

Сред бласто от суевория и съмнения ислямът се извисил като чисто цвете и се превърнал в символ на умствено и интелектуално благородство.

Милтън казва: “Когато Константин помогнал църквата да забогатее, свещениците се хвърлили в стремеж към пост и богатство. Горчивите последици от това понесъл разпокъсаният на секти християнски свят.”

Ислямът спасил човечеството от ужаса и бедата на проливане на човешка кръв за идолиите. На негово място донесъл поклоненията и милостинята, като по този начин повелил хората да вършат добро. Поставил основите на социалната справедливост. Ето защо лесно се разпространил по света без да се прибъгва до оръжие. [Това е джихадът в исляма.]

Може да се каже, че няма друг народ като мюсюлманите, който да е толкова привързан и да оказва такова уважение към знанието. Множество хадис-и шерифи (слова) на Мухаммед (*алеихиссалѣту весселѣм*) искрено насърчават към знание и са пълни с уважение към него. Ислямът отдава по-голямо значение на знание отколкото на имущество. Мухаммед (*алеихисселѣм*) винаги повелявал да се учи и разпространява знание и Есхѣб-и кирѣм (първите мюсюлмани, видели него) са изпълнявали това.

Омеядите [халифите след четиримата големи], абасидите [халифите след омеядите], газневидите и османците са били защитници на днешната наука и цивилизация, на старите и нови произведения на изкуството. Думите на Дейвнпорт свършват тук.

Мисионерите се постарали да унищожат английската книга на Дейвнпорт, от която взехме някои части дотук. Джихадът в исляма е обяснен в подробности във втори том на книгата “**Изхѣр-улхак**”, написана от Рахметуллах Ефенди¹³ (*рахиме-хуллѣху теѣлѣ*) от Индия.

3- Някои твърдят: “В ислямската религия Корѣн-и керѣм е същевременно и закон. Той съдържа деспотични правила, на които днес се гледа като форма на жестокост. Пример за това е отрязването на ръката на крадеца.”

И това твърдение не е вярно. Истина е че в Корѣн-и керѣм се заповядва да се отрежат ръцете на крадците. Но под “крадец” се има предвид такъв, който яростно напада домовете на хората и разграбва техните имущества. Корѣн-и керѣм повелява да се отрязват ръцете на подобни крадци щом бъдат заловени. Но изпълнението на това зависи от ред условия. Отсъствието им предотвратява неговото изпълнение. Халифът Али (*радияллѣху анх*) изрично заповядал да не се отсичат ръцете на крадящите храна във времена на глад. Ако днес този закон се прилага неправилно в някои страни, носещи името “ислямски”, вината е тяхна, а не на исляма. Това не е изпълнявано в истинските ислямски държави, които спазвали подобаващо законите на религията, защото в тях не е имало случай, изискващ приложението му. Причина за това са тежките наказания, разкрити в Корѣн-и керѣм за из-

---

¹³ Рахметуллах Ефенди починал през 1306 [1889] година в Мекка.

вършителите на подобни престъпления. В ислямските страни никой (дори съдиите) няма право да прощава наказание хад [т.е. наказание, чийто начин на изпълнение е ясно повелен в исляма]. Престъпниците, които заслужат това, се наказват публично. От страх да не бъдат подложени на тези тежки наказания никой не извършва тези престъпления, или по-скоро не може.

Нека сега разгърнем малко **“Светата Библия”**, която днешните християни четат:

Писано е както следва в Евангелието на Матей (глава 18/8): “Йсѣ каза: “Ако ръката или кракът ти те накарат да се подхлъзнеш (извършиш грях), отсеци и ги хвърли от себе си. По-добре е да живееш куц и недъгав, отколкото с две ръце и два крака да бъдеш хвърлен във вечния огън.”

В четиринадесети стих на тридесет и първа глава на **“Изход”** в Теврѣта (Петокнижието) се казва: “Който работи в събота – свещен за Господа – ще бъде убит.”

Това доказва, че е писано в Тората и Евангелието, че правилно е да се отрязва ръката или крака на вършещ голям грях.

Лекарството, предписано от лекар може да се стори горчиво за болния. Дори той може да го помисли за безполезно или вредно. Но, когато се довери на знанията му и изпие лекарството, ще се излекува. Аллѣху теѣлѣ, Който е абсолютният лекар на болестите на сърцето, душата и тялото, заповядва отсичането на ръката като най-ефективно лекарство срещу болестта “кражба”. Когато всеки мюсюлманин знае за тази заповед и чуе, че са отсечени ръцете на няколко крадци, то заради страх у никого няма да остане този лош навик. Болестта кражба ще изчезне. Така хората вече няма да изпитват скръб при кражба на тяхно имущество и ще се спасят от различни вреди. И така ничия ръка няма да бъде отрязана.

4- Някои клеветници пък казват: *“Ислямът отнема от човек волята и свързва всичко със съдбата и късмета, и по този начин прави хората безделници, мързеливци и ленивци.”*

И това твърдение е напълно грешно. Напротив ислямът заповядва хората да работят непрекъснато, да използват добре своя разум, да учат всякаква новост, да прибегват до всяко позволено средство, за да постигнат успех, и никога да не се уморяват и отегчават. Аллѣху теѣлѣ повелява Своите раби да вземат решения, като се съобразяват с делата и способностите си, и после да извършат въпросното начинание.

Значението на думата “късмет” е напълно различно. Само в случай, когато мюсюлманинът не може да постигне успех, след като е използвал разума си, прибегнал до всички възможни средства и е работил с всички енергия, за да извърши някое дело, то тогава той не трябва да изпада в отчаяние и да е доволен от своята съдба, признавайки, че това е резултат, който Аллѣху теѣлѣ сметнал за подходящ. В исляма няма чакане на късмета с лежане – без да се работи, учи и знае. Това е голям грях. Аллѣху теѣлѣ в 39-о знамение на сѣра Неджм казва, меѣл: **“Човек [в отвѣдния живот] ще има**

полза само от делата, които е извършил, работейки [с ихляс, т.е. в името на доволството на Аллāху теāлй].” По-нататък, когато се говори за знанието и науката в ислямската религия, ще видим какво голямо значение отдават мюсюлманите на просветата и работата.

Понякога хората не могат да постигнат точно това, което искат, въпреки че са работили усилено и са прибъгвали до всички възможни средства. Ето тогава те признават, че съществува някаква сила, която не зависи от тях и играе основна роля в живота и успехите на хората, и ги напътва. Ето това се нарича “късмет” (съдба). Съдбата същевременно е голям източник на утеха. Един мюсюлманин, който казва: “Аз изпълних моето задължение, но какво да направя, такъв ми е бил късметът”, не губи надежда и продължава да работи със спокойно сърце, дори и да не постига успех в някое начинание. Смисълът [т.е. значението дадено от учените по тефсър (тълкуване)] на пети и следващите āйети (знамения) в сūra Инширāх е: **“С трудността без съмнение има и леснина. Да, с трудността без съмнение има и леснина. И когато приключиш дадена работа – започни друга – и искай желанието си само от своя Господ.”** Това означава, че е необходимо да се продължава работата и да не се изпада в безнадеждност, въпреки неуспеха. За разлика от това, човек от друга религия, който отдава значение само на материалното, или някой атеист, който не вярва в нито една религия, веднага губи надежда, смелост, желание за работа и спира да работи при подобна ситуация. Хората по цял свят започнаха да вярват в **“съдбата”** след Втората световна война. В много европейски и американски медии се изтъкна: “Колко вярно нещо е “съдбата”, както казват мюсюлманите. Без значение колко сме работили, не било възможно да се променят събитията.” Човек ако се срещне с някакво нещастие, загуби близък или имота си, може да намери утеха само с вяра в съдбата (късмета) и доверие към Аллāху теāлй [това се нарича **“тевеккюл”**], и връщане към ежедневието. Доверието към Аллāху теāлй е най-големият източник на утеха. Но да повторим пак, че преди да се прави тевеккюл, задължително трябва да се изпълняват повелите на исляма, да се използва разума, да се прибъгва до всички възможни средства и да се търси лек за всеки проблем.

5- Някои от тях пък казват: *“Забранявайки лихвата ислямската религия застава срещу сегашната световна икономическа система.”*

Това твърдение е също абсолютно невярно. Ислямът не забранява печалбата или даването на заем, а забранява лихварството и експлоатирането на заемополучателите. Печалбата от търговия или по друг честен начин не се забранява от религията, а напротив – оценява се и се подтиква. Пророкът ни (*саллялāху алейхи ве селлем*) заявил: **“Аллāху теāлй обича търговеца. Търговецът е Неговият любим.”** Самият той също търгувал. Има важно място в ислямските търговски закони това, че човек, който не може да работи сам – поверява парите си на свой приятел или на дружество, и така получава дял от печалбата. Делът на човек от печалбата на банка, която

извършва търговски операции без лихва, е напълно халял (одобрена от исляма). Безлихвените банки и ползата от тях е разкрита с подробности в книгата ни **“Se’âdet-i ebediyye = Вечното щастие”**. Сӯра Мәиде в Корән-и керїм ни информира, че лихвата, която е забранена в исляма, била харām (абсолютно забранена) и в Теврāt. Например в 19-и и 20-и стих от 23-та глава на Второзаконие се казва: “Не давай с лихва нищо на брат си по религия! На чужденеца може да даваш с лихва.”

б- Някои врагове на ислямската религия твърдят: *“Ислямът е враг на знанието и науката.”*

Как може да се противопоставя на исляма със знание, като той е самото знание. На много места в Корән-и керїм се повелява знанието и се хвалят учените. Например в 9-о знамение на сӯра Зумер се казва, меъл: **“Може ли да са равни знаещите и незнаещите? Знаещият разбира се, че е ценен.”**

Думите на Пророка ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), които хвалят и насърчават знанието, са толкова многобройни и известни, че немюсюлманите също ги знаят. Например в книгите **“Ихйā-ул-ульїӯм”** и **“Мевдӯ’āt-ул-ульїӯм”**, изброявайки достойнствата на знанието, е написан и хадїс-и шерїфът: **“Вземете знанието дори да е в Китай.”** Това означава: “Отидете и учете знание дори то да е на най-далечното място на света и дори да е при неверници!” В друг хадїс-и шерїф се заявява: **“Учете знание и работете от люлка до гроб.”** Това означава, че дори старец на осемдесет години, с единия крак в гроба, трябва да работи. Ученето е ибāдет (поклонение). Веднъж Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казал: **“Работете за отвѣдния свят, като че ли ще умрете утре, а за земния, като че ли няма да умрете никога.”** В други хадїс-и шерїфи се казва: **“Малко ибāдет (поклонение), сторено със знание е по-добро от много поклонения, изпълнени без знание.”** и **“Сатаната се страхува повече от един учен, отколкото от хиляда невежи āбиди [хора, изпълняващи много ибāдети].”** В исляма жените не могат да ходят и изпълняват нāфиле хадж без разрешение от мъжете си, нито пък да излизат на дълъг път и гостуват. Но ако техните съпрузи не ги учат на знание и не позволяват да учат другаде, жените в този случай могат да отидат без тяхно разрешение. Както се вижда, за жена е грях да ходи на хадж без разрешение на мъжа, въпреки че хаджът е обичано и велико дело за Аллāху теāля. Но не е грях да отива и учи знание без негово позволение.

В друг хадїс-и шерїф Пейгамберът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) казва: **“Има ислям там, където има знание. Има неверие там, където няма знание!”** И в този хадїс-и шерїф се повелява знанието. Всеки мюсюлманин първо трябва да научи своята религията и после да придобие знания за земния живот.

Не може да се твърди, че ислямът е враждебен към науката. Науката е “наблюдаване на създанията и събитията, тяхното проучване и стремеж да се повтори (направи) същото, полагайки усилие за това.” Всички тези три

стъпки са повелени в Корāн-и керй̄м. За мюсюлманите е фарз-и кифāйе да усвоят научните знания, да работят за изкуството и за направа на най-модерни оръжия. [Фарз-и кифāйе – фарз, който се прощава на останалите мюсюлмани ако една част от тях го изпълнят (например кланянето на погрѣбален намāз).] Религията ни заповядва да се трудим повече от враговете. Някои от най-ярките примери за словата на Пророка ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) са изредени в първата част на книгата “**Se’ādet-i ebediyye = Вечното щастие**”. Следователно ислямът е динамична религия, която повелява науката, експериментите и положителното развитие.

Европейците придобили голяма част от научните знания и основите на всички тях от ислямските книги. Например, докато европейците мислили земята за плоска като тава и заобиколена от стена, мюсюлманите знаели, че тя е кръгла и се върти около себе си. Те измерили дължината на меридиана в пустинята Синджар, която е близо до Мосул [днешен Ирак]. Данните съвпадат със съвременните изчисления. Това е написано подробно в книгите “**Шерх-и мевāкиф**” и “**Ма’рифетнāме**”. Нӯруддйн Батрӯджй̄ (починал през 581 [1185] година) бил професор по астрономия в ислямския университет в Андалусия. В своята книга “**Ел-хяйт**” отразява съвременната ни астрономическа информация. Галилей, Коперник и Нютон научили, че земята се върти от мюсюлмански книги. Когато заявили това пред другите, хората приели техните слова за грях и ерес. Галилей, както казахме и по-горе, бил съден от свещеници, които го лишили от свобода. Природните науки също били преподавани в старите ислямски медресета. Медресетата в Андалусия станали предводители на целия свят по това отношение.

Първият човек, който открил, че микробите причиняват болести е Ибни Сйнā¹⁴, превъзпитан от ислямската цивилизация. Преди 900 години той е казал: “Има много малка личинка, която причинява всяка болест. Жалко, че не разполагаме с уред, за да я видим.”

Един от най-големите ислямски лекари е Ебӯбекр Рāзй̄ (*рахиме-хуллāху теāля*) (854-952). Той пръв открил, че има разлика между скарлатина, морбили и едра шарка, които дотогава се смятали за една и съща болест. В Средновековието книгите на тези ислямски лекари се учили във всички университети по света. Докато в западна Европа изгаряли живи психично болните, защото ги приемали за “обладани от Сатаната”, на Изток мюсюлманите строили за тях специални болници за лечение.

Днес всеки разумен човек признава, че материалното знание и науката са основани за пръв път от мюсюлманите. Това се потвърждава и от западните учени. Въпреки това някои ислямски врагове проникнали в мюсюлманските страни и се представили за мюсюлмани. Намерили възможност да наложат своите думи и говорейки за новите технологични открития и оръжия казали: “Това са немюсюлмански открития. Който ги използва ще ста-

---

¹⁴ Ибни Сйнā Хюсеин починал през 428 [1037] година в Хемедан.

не неверник.” С такива думи подмамили невежите, които били забравили за заповедта на Аллāху теāлā: “Научете всичко!” Това станало една от причините за изоставане на мюсюлманите в знанието и науката. Западът постигнал превъзходство над Изтока в новите оръжия и технологии. От една страна коварните врагове на исляма мамили мюсюлманите по този начин, а от друга казвали: “Мюсюлманите не харесват науката, не искат природните знания. Ислямът е изостаналост и фанатизъм.” Така се опитали да отделят младите от религията и да унищожат исляма отвътре.

Тези хора се опитвали да отговорят на въпроса: “Защо отне 200 години за печатната машина да стигне от Европа до страните под властта на Османската империя?” с думите: “*Ислямът забранява печатането на книги с печатни машини!*” Това е напълно грешно. Мустенсихите (преписвачите на книги срещу заплащане) станали причина за късното навлизане на печатната машина в Турция, защото се страхували да останат без работа. Прибягвали до различни пропаганди, за да предотвратят това. Например организирали демонстративно шествие до Бāб-и Āли (Високата порта), като сложили писалките си в ковчег. Освен това, използвайки “фанатиците”, които ще обсъдим по-късно, станали причина тези глупаци тук там да говорят неща от рода на “Книгопечатането не съответства на исляма.” За да разреши този проблем из основи, османският султан Ахмед Хāн¹⁵ осъзнал, че тези хора искат да сторят исляма средство за лични облаги, и с помощта на везир Дāмāд Ибрāхїм Паша, поискал фетвā¹⁶ за книгопечатане от Шейх-ул-исляма (най-високопоставения религиозен водач). Фетвāта на Шейх-ул-ислям Абдуллах Ефенди е на 262-а страница в книгата с фетви “**Бахчетул-фетāвā**”. Фетвāта е следната:

“Дадена е фетвā, че е джāиз (допустимо) и хубаво да се книгопечата. По този начин лесно и за кратко време ще бѣдат отпечатвани в голям брой книги за знание, наука и нравственост. Това ще стане причина за по-евтино получаване на полезни книги и така ще бѣдат разпространени навсякъде.” Тази фетвā е достатъчна да покаже колко неправилно е твърдението “Книгопечатането противоречи на исляма”. Думата “**фанатик**”, която използвахме по-горе, означава груб, невеж, деградирал човек, който изтъква отклонените си идеи и политически възгледи, като казва за тях: “Това са религиозни знания”. Такъв човек предава ислямските знания по грешен начин, за да убеди в своите вредни възгледи и еретични убеждения. Те получават сила от званията, които носят и от някои закони, а повечето от тях се възползват от вярата на мюсюлманите. Повличайки зад себе си големи маси от хора, те стават причина за въстания, сепаратизъм и граждански войни. Най-вредните и опасни сред тях са в областта на религията (фалшивите хора на религията), науката (фалшивите учени) и политиката. Те се опит-

¹⁵ Ахмед Хāн починал през 1149 [1736] година.

¹⁶ Фетвā – Отговор, даден от ислямски учен, в който се съобщава дали въпросното нещо съответства на религията (исляма) или не.

ват да осквернят вярата и морала на народа, като рекламират чужди идеологии, реформатори в религията и безмезхебници [хората, които не следват един от четирите правилни мезхеба]. Правят го с цел да получат материални облаги и високи постове. Те могат да бъдат класифицирани в три групи:

1 – **Невежите фанатици**, т.е. онези, които се мислят за учени и разумни, макар да са лишени от религиозни и светски познания. Причиняват раздор и лесно могат да бъдат подведени от ислямските врагове, както и въввлечени във вредни начинания. В османската история Патрона Халил, Кабакчъ Мустафа и къзълбаша Джелялй (шиит), който твърдял, че е Мехдй са фанатици от този тип. Те причинили твърде много кръвопролития.

2 – Втората група са **“религиозните фанатици”**. Това са лоши и фалшиви хора на религията. Макар да притежават известни познания те казват и правят това, което не знаят или точно обратно на това, което знаят. Правят го с цел да постигнат коварни цели и да се домогнат до пари и власт. Престъпват границите на ислямската религия. Във вършене на зло и унищожаване на религия се превръщат в пример и лидер за невежите. Към тази категория спадат Абдуллах ибни Себе, отворил големи рани в исляма; Ебу Муслим Хорасанй; Хасен Саббах и синът му шейх Бедреддйн (кадия (съдия) в град Самавне); онези, които дали фетвā за убийството на османските султани; Мухаммед, синът на Абдуллах, който основал голямото фитне (отклонение, заблуда), наречено вахабизъм; Джемаледдйн Ефганй¹⁷, началник на масонската ложа в Египет; масонът Мухаммед Абдух, мюфтия на Кайро; неговият последовател Решид Ръзā; Хасен ел-Беннā от Египет; Сейид Кутб; лекарят Абдуллах Джевдет – ислямски враг в Истанбул; Ахмед Кадиянй, лицемер, който бил използван като кукла от англичаните в стремежа им да унищожат исляма в Индия; пакистанецът Ебулалй Мевдудй и подобните на тях; новопоявилите се реформатори, безмезхебници и известният английски шпионин Лоурънс, който положил усилия за ликвидиране на Османската държава. Тези хора се опитали да унищожат исляма отвътре, възползвайки се от вярата на мюсюлманите.

В четиридесет и седмо писмо от книгата **“Мектубат”** [Писма] великият ислямски учен имам Ахмед Раббанй (*рахиме-хуллāху теāлй*) горчиво се оплаква от тези зли хора на религията, както следва: “Да се слушат хората на религията, които тичат след земното, [и четенето на техните книги] е вредно като ядене на отрова. Тяхната вреда е заразна. Рушат обществата и разединяват народа. Винаги те бяха причина за катастрофите в ислямските държави от миналото. Те отклониха от правия път управляващите. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казал: **“Мюсюлманите ще се разделят на седемдесет и три групи. Седемдесет и две от тях ще отидат в Джехеннема (Ада). Само една група ще се спаси от Джехеннема!”** Водачите на всички тези отклонени групи са злите хора на религията. Рядко

---

¹⁷ Джемаледдйн Ефганй починал през 1314 [1897] година.

се е случвало злото на някой невеж фанатик да зарази друг. Невежите и отклонени шейхове от теккетата също спадат към тази група. Тяхната вреда също е заразна.”

В тридесет и трето писмо имām Раббāнī (*рахметуллāхи теāлйā алейх*) пише: “Пейгамберът ни (*салляллāху теāлйā алейхи ве селлем*) казал: **“В Съдния ден човекът, на когото ще бъде дадено най-голямото мечъние, ще е учен, който не се е възползвал от знанията си.”** Няма ли да е вредно знанието, което е хвалено от Аллāху теāлйā и най-ценно сред всичко, за онези, които го правят средство за постигане на материални облаги, постове и власт? Въпреки това отдадеността към земното [всичко онова, което кара човек да забрави за Господаря си] е нещо, което Аллāху теāлйā не обича изобщо. Ето защо много грозно е да се използва знанието, ценено от Аллāху теāлйā, по нехаресван от Него начин. Това е равносилно на обезценяване на оценените и оценяване на необичаните от Него неща. Или по-ясно казано, това е опълчване на Аллāху теāлйā. Преподаването на уроци по религия, изнасянето на лекции, писането и публикуването на книги и списания, ще бъде полезно само ако са правени в името на доволството на Аллāху теāлйā, а не за постигане на позиции, имущество или слава. А признакът на това чисто възнамерение е неотдадеността към земното. Хората на религията, които са изпаднали в тази беда, са всъщност хора на земното. Това са лошите учени. Те са най-долните сред хората. Те са крадците на религия и вяра. Въпреки това те приемат сами себе си за ислямски учени, за хора на отвъдното и за най-добри сред хората. Аллāху теāлйā в 18-о и 19-о знамение на сӯра Муджāделе казва за тях, меāл: **“Те се мислят за мюсюлмани, но в действителност са изключително големи лъжци. Шейтāнът ги е завладял. Не се сещат за Аллāху теāлйā и не споменават името Му. Последвали са шейтāна и са станали шейтāни. Ала знайте, че привържениците на шейтāна загубиха. Хвърлиха се в безкрайно мъчение, оставяйки вечното щастие.”** Един от големците видял, че шейтāнът седи и бездейства. Отишъл при него и попитал защо не се занимава с мамене на хората. Шейтāнът в отговор казал: “Лошите учени в наше време, представящи се като хора на религията, толкова много ми помагат при отклоняване на хората от правия път, че няма нужда да върша това важно дело.” В действителност днешната отпуснатост при изпълняване на повелите на исляма и отдръпването на хората от религията, са заради думите и писанията, казани под завесата (под маската) на религията, и от неправилните намерения на тези двуличници. [Истинските хора на религията имат три качества: притежание на разум, притежание на знание и притежание на религия. Човек на религията, който притежава и трите качества, се нарича **“ислямски учен”**. Ако едно от тези качества липсва – не може да се има доверие в думите на такъв човек. Един мюсюлманин, за да стане ислямски учен, трябва да бъде специалист в научните и религиозните знания.]”

Истинските хора на āхирета (отвъдното) са онези от тях, които не обичат земното, не се стараят да постигнат материални облаги, високи постове и известност, и не желаят да заемат ръководни позиции. Те са наследници и пълномощници на пророците (*алейхимусселям*). Те са най-добри сред създанията. В Съдния ден тяхното мастило ще се претегли с кръвта на шейхидите (мъчениците), жертвали своя живот за Аллāху теāля, и мастилото ще натежи повече. Именно те са от похвалените в хадїса: **“Сънят на учените е ибāдет.”** Те осъзнали красотата на безкрайните блага в āхирета, видели грозотата на земята и нейното зло. Те знаят, че āхиретът е вечен, а земята преходна и свършваща. Ето защо те са оставили (обърнали гръб на) нетрайните, бързопроменящи се и свършващи неща и прегърнали (поставили за цел) вечните, неразвалящите се и несвършващи красоти. Осъзнаване на величието на āхирета става с проумяване на безкрайното величие на Аллāху теāля, а осъзналият величието на āхирета изобщо не отдава значение на земята, защото земното и отвъдният живот са две противоположности. Зарадвалият единия ще разсърди другия. Отдаващият значение на земното ще обиди отвъдното, а нехаресващият земното ще е отдал значение на отвъдното. Едновременното отдаване на значение или унижаване на двете неща е невъзможно. Две противоположности не могат да бъдат събрани на едно място. [Например огънят и водата.]

Заради множество причини и ползи, някои големци в тасаввуфа, след като напълно забравят за света и за себе си, започват пред другите да се представят като хора на земното. Другите мислят, че те обичат и искат земното, но всъщност в тях няма никаква земна обич и желание. За тях е 37-и айет в сūra Нūr, чийто меāl е: **“Търговците, продажбите на такива (хора) изобщо не ги отвличат от споменаване на Аллāху теāля.”** Изглеждат обвързани към земното, но всъщност нямат никаква връзка с него. Хāдже Бехāуддйн Накшибенд Бухāрї¹⁸ (*куддисе сиррух*) казал: “В блажена Мекка, на пазара в Минā един млад търговец осъществяваше покупко-продажба на стойност 50 000 жълтици, но междуременно сърцето му не забравяше Аллāху теāля дори за миг.”

3 – Третата група са **“фанатиците в науката”** [фалшивите учени], които имат дипломи от университети и се представят за учени. Те говорят и пишат измислици, наричайки ги “наука”, “медицина” или “съвременни знания”. Правят го с цел да унищожат вярата на младежите и да ги отделят от религията. Твърдят, че ислямските книги не съответстват на науката, и че е изостаналост да се вярва и живее съобразно тях. Както фанатиците [фалшивите учени] в религията променят ислямските знания, така и фанатиците в науката променят научните знания и атакуват исляма. Разумен човек, който познава исляма подобаващо и е усвоил знанията, които се преподават в университетите, веднага разбира, че твърденията на такива фалшиви

---

¹⁸ Бехāуддйн Бухāрї починал през 791 [1389] година.

учени не съответстват на науката, и че са невежи по отношение на нея и религията. Въпреки това младите и учениците се подмамват от званията и титлите на тези хора, вярват в техните лъжи и попадат в бедствие. Така разединяват ислямската общност. Подробни обяснения относно фалшивите учени има в турската книга “**Se’âdet-i ebediyye**” [и английския ѝ превод “**Endless Bliss**”].

И трите групи фанатици, както е обяснено по-горе, нанесли голяма вреда на ислямските страни и чистата ислямска религия. Все още продължават да вредят. Такива мунāфъци (лицемери) и зъндъци [ислямски врагове, представящи се за мюсюлмани] съществуват и сега. Опитват се да унищожат исляма отвътре. Хвала на Аллāху теāлйā, че вече загубиха много от предишната си сила. Днес, както и Аллāху теāлйā повелява, ислямският свят е в стремеж да научи всички тънкости в науката. Мюсюлманите знаят, че това е единственият начин за достигане до научното и технологично равнище на Запада. За жалост мюсюлманите, които в Средновековието бяха първенци в знанието и науката, в последно време доста изостанаха в това отношение. Това е резултат от интригите и лъжите на ислямските врагове, както и пренебрегването на заповедите на религията.

Всичко това показва, че ислямската религия е съвършена във всяко едно отношение и напълно съответства на условията на двадесет и първи век. Тя заповядва знание, наука и справедливост, а забранява мързела. Основава и покровителства социалния ред, който започнал да се установява в Европа едва след XIX век. В тази книга няма достатъчно място за подробна информация на тази тема. Нашите братя мюсюлмани, както и последователите на другите религии, които се интересуват и искат да опознаят исляма, може да научат връзката между ислямската религия и социалния ред от книгата “**Se’âdet-i Ebediyye**”. Ние им препоръчваме да я прочетат. [Тя е преведена на английски под името “**Endless Bliss**”.]

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН

Думата “ислям” на арабски означава “подчинение, постигане на щастие” и в същото време “мир”. Имām а’зам (*рахиме-хуллāху теāлйā*) определил исляма като “подчинение на заповедите на Аллāху теāлйā”.

Ако горните описания се прочетат внимателно, от само себе си ще стане ясно какъв трябва да бъде добрият мюсюлманин. Да ги повторим отново:

Преди всичко мюсюлманинът е чист физически и духовно.

Но нека започнем с физическата чистота:

На различни места в Корāн-и керйм Аллāху теāлйā по смисъл казва: “Обичам чистите!” Мюсюлманите не влизат в джамиите и къщите си с обувки. Техните килими и постелки са чисти. Всеки мюсюлманин има хамам

(баня). Техните тела, дрехи и храни винаги са чисти. Ето защо те не разпространяват микроби и болести.

Във Версайския дворец, с който французите се хвалят пред света, няма дори и една баня.

През Средновековието, когато един французин в Париж се събуждал сутринта, понеже нямали тоалетни в къщите си, вземал нощното гърне, на което се изхождал нощем, заедно с шишето за питейна вода и отивал до река Сена. Първо вземал вода за пиене от нея, а после изсипвал мръсотии-те от гърнето пак в реката. Тези редове са буквално преведени от френска книга на име “Питейна вода” (**L’Eau Potable**). Немски свещеник, който дошъл в Истанбул по времето на султан Сюлейман Законодателя, в книгата си, написана предполагаемо около 967 [1560] г., казва: “Възхитих се на хигиената тук. Всеки се къпе пет пъти на ден. Всички магазини са чисти. По улиците няма мръсотия. По дрехите на продавачите няма дори и малко петно. Освен това тук има сгради на име “хамами”. В тях има топла вода и хората чистят телата си. За разлика от тях нашите хора са мръсни. Не знаят как да се къпят.” Европейците научили да се къпят от мюсюлманите чак след векове.

Днес обаче в публикуваните книги на чужденци, които пътуват из държавите, наричани “мюсюлмански”, пише: “Когато отидем в някоя източна страна първо усещаме мирис на риба и смет. Навсякъде е мръсно. Пътищата са пълни с плюнки. Тук там могат да се видят купчини смет и трупове на животни. Човек се отвращава, като минава през източните страни и разбира, че мюсюлманите не са чисти, както твърдят те.” Днес в страните, носещи името “ислямски”, освен, че знанията за вярата са изопачени [т.е. освен, че преобладаващата част от населението са от отклонените течения и разпространяват тези вредни вярвания], така и не се отдава необходимо значение на хигиената. Но вината не е в ислямската религия, а в хората, които са забравили, че същността на исляма е чистотата. Бедността не е оправдание за липсата на хигиена. Плюенето на земята и замърсяването на околността нямат нищо общо с парите. Хората, причиняващи тази мизерия, са нещастници, които забравили, че Аллāху теāлй повелява чистотата. Ако всеки мюсюлманин познаваше подобаващо своята религия и я практикуваше – тези нечистотии щяха да изчезнат веднага. По този начин чужденците, които посещават мюсюлманските страни, щяха да се възхитят на тяхната чистота, както са се възхищавали на средновековните мюсюлмани.

Истинският мюсюлманин е чист и полага големи грижи за здравето си. Никога не пие алкохолни напитки, които са отрови. Той не яде свинско месо, което е забранено, защото то крие различни опасности и вреди. Установено е, че вирусът на заразната и смъртоносна болест “СПИН” се намира в прасетата. Вирусът е открит в извършващите хомосексуални връзки.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) похвалил медицината по различни начини. Пример за това са думите му: “**Знанието е два вида:**

знание за тялото и знание за религията.” Т.е. най-необходимите сред знанията са религиозните знания (които пазят душата) и знанията за здравето (които пазят тялото). Така той повелил, че преди всичко трябва да се работи за здравето на душата и тялото. Ислямът заповядва да се учат знанията за тялото преди религиозните, защото всички видове добри дела могат да се вършат със здраво тяло.

Днес във всички университети се учи, че медицинската практика се състои от две части: първата е хигиената, т.е. поддържане на здраве, а втората е лекуване на болести. Първата има предимство. Основната задача на медицината е да предпази хората от болести и да ги поддържа здрави. Дори болен човек да се излекува, той в много случаи остава дефектен и не може да възвърне предишния си вид. Ето, ислямът гарантира първата част от медицината, т.е. хигиената. Във втората част на книгата **“Мевъхиб-и ледуннийе”** се доказва с айети, че Корън-и керйим насърчава и двете части на медицината.

Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) и византийският император Ираклий взаимно си пращали писма и вестносци. Веднъж Ираклий пратил множество дарове. Един от тези подаръци бил лекар. Когато лекарят пристигнал, той казал на Пейгамбера ни (*алейхисселъм*): “Господине! Негово величество императорът ме изпрати при вас да ви служа. Ще се грижа безплатно за болните ви!” Пророкът (*салляллāху теълъ алейхи ве селлем*) приел това, като наредил да се осигури къща за него. Всеки ден мюсюлманите му носели вкусна храна и питиета. Изминали дни и месеци, но нито един сред тях не се разболял и не дошъл за лечение. Накрая лекарят се засрамил и поискал разрешение от Пророка ни (*алейхисселъм*), за да си тръгне и казал: “Господине! Дойдох тук да ви служа. Изминаха дни и месеци, но досега не дойде нито един болен. Бездействиях, ядох, пих и живях в удобство. Но вече да си тръгна!” Пейгамберът ни (*алейхиссалъту весселъм*) отговорил: **“Ти си знаеш. Но ако останеш още – то за мюсюлманите е задължение да служат на гостите, да им поднасят нещо (за ядене и пиене). А ако си тръгнеш – на добър път! Но знай само това, че дори да останеш тук с години – нито един няма да дойде при теб, защото моите сподвижници не се разболяват! Ислямската религия е показала пътя към доброто здраве. Те обръщат голямо внимание на чистотата. Не ядат нищо, докато не огладнеят и стават от трапезата, преди да се наситят.”**

С тези думи ние не искаме да кажем, че мюсюлманите не се разболяват никога. Но вярващ, който обръща внимание на хигиената и здравето си, остава здрав и не се разболява лесно. Смъртта е истина. Никой не може да се спаси от нея и всеки ще умре в резултат на някаква болест. Но поддържането на здравето до онова време е възможно само с отдаване на значение на заповедите и чистотата, повелена от исляма.

През Средновековието, когато християнството изживявало своя пик, всички големи учени в медицината били мюсюлмани и европейците идвали в Андалусия за получаване на медицинско образование. Турците мюсюлмани открили ваксина срещу едра шарка. Дженър научил за ваксината от турците и я занесъл в Европа едва през 1211 [1796] г., когато несправедливо получил званието “откривател на ваксина срещу вариола”. В онези дни Европа тънела в мрак и хората масово умирали от болести. Кралят на Франция Луи XV починал от едра шарка през 1774 година. Европа дълго време била покосявана от чума и холера. Когато **Наполеон I** обсадил крепостта Акка през 1212 [1798] г., чумата се разпространила сред войската му и той останал безсилен пред нея. Принудил се да иска помощ от турците мюсюлмани (враговете му). Във френска книга от онова време се казва: “Турците приеха нашите молби и ни изпратиха лекари. Те носеха изключително чисти дрехи, а лицата им сияеха. Първо отправиха молитва (ду’а). После продължително време миха ръцете си с вода и сапун. Срязаха с ланцети бубоните (подутините) по телата на болните. Изчистиха насъбралите се течности в тях и ги измиха. По-късно настаниха пациентите в отделни помещения и инструктираха здравите да стоят далеч от тях, колкото е възможно. Изгориха дрехите на болните и ги облякоха в нови. Накрая пак измиха ръцете си, изгориха алое в стаите с болните, направиха молитва и си тръгнаха, без да приемат пари или подарък от нас.”

Това означава, че западняците били напълно безпомощни срещу болести допреди две столетия и чак след това научили съвременната медицина от мюсюлманите. После напреднали в нея чрез нови експерименти [полагайки усилията, които Корън-и керйм повелява.]

Що се отнася до душевната красота, мюсюлманите без съмнение трябва да бъдат с красива нравственост и достойнство. Ислямската религия е морал и благородство от край до край. Невероятно висока е степента на добротата, справедливостта и щедростта, които ислямът повелява да окажем и към приятели, и към врагове. Събитията през всички тези четиринадесет века показали този факт по много ясен начин и на недоброжелателите. Да споменем едно доказателство сред безбройните такива:

В един съдебен запис отпреди двеста години, фигуриращ в архивите на музея в Бурса, пише: “Мюсюлманите построили джамия до еврейския квартал в Алтъпармак. Евреите претендирали, че парцелът е тяхна собственост. Нещата достигнали до съд. След като се установило, че парцелът е юдейска собственост, съдът решил да събори джамията и да предостави парцела на юдеите. После решението било изпълнено.” Вижте справедливостта!

Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) казал: “**Бях изпратен да допълня добрите нрави, да разпространя красивата нравственост из света.**” Друг хадйс-и шерйф гласи: “**Силна вяра притежават онези сред вас, които са с красив нрав.**” Дори вярата се измерва с нравствеността.

Духовната чистота е от съществено значение в исляма. Човек, който лъже, мами, угнетява, върши несправедливости, не помага на свои братя по религия, възгордява се и мисли само за лични облаги, колкото и ибадети (поклонения) да върши, пак няма да бъде истински мюсюлманин. В първите три знамения на сӯра Мā’ӯн се казва, меъл: **“О, Пейгамбере Мой! Видя ли ти онзи, който отрича Съдния ден, онзи, който с грубост и укор пъди сирака и присвоява (краде) правото му (т.е. онова, което е негово право), не храни бедния и не насърчава и другите да вършат добро към бедните?”** Поклоненията на подобни хора не се приемат. В ислямската религия отбягването на забраните (харāmите) е преди изпълняването на заповедите (фарзовете), т.е. заема първо място. Преди всичко истинският мюсюлманин е свършен и зрял човек. Той е усмихнат, сладкодумен и винаги правдив. Никога не се изнервя. Расӯлюллах (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) казал: **“Човек, на когото е дадена кротост, са му дадени земните и āхиретски добрини.”**

Мюсюлманинът е изключително скромен. Изслушва всеки, който е дошъл при него на помощ, и помага ако има възможност.

Мюсюлманинът притежава достойнство и учтивост. Обича семейството и страната си. Пейгамберът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) казал: **“Любовта към страната е (т.е. произлиза) от вярата.”** Ето защо, когато държавата воюва с нападатели, мюсюлманинът на драго сърце изпълнява задълженията си като войник. В произведението на немски свещеник от 1560 г., което споменахме по-горе, пише: “Сега разбрах защо турците мюсюлмани ни побеждават във всеки военен поход. Винаги щом има война мюсюлманите незабавно грабват оръжие и с любов се бият и умират в името на родината и религията. Смятат, че умрелите във война ще отидат в Рая. При нас – за разлика от тях – когато има вероятност от война, всеки търси къде да се скрие, за да не участва в армията. А наетите насила се бият с нежелание.”

Аллāху теāля колко добре е обяснил в Корāн-и керїм какви иска да бъдат Неговите раби. В āйетите от 63-и до 69-и āйет в сӯра Фуркāн казва, меъл: **“[Достойните] раби на Рахмāн [на Аллāху теāля, Който проявява голяма милост към рабите Си] са тези, които ходят по земята със скромност и достойнство. А когато невежите отправят думи към тях [т.е. когато се опитат да ги подразнят], те им отговарят с хубави думи, като “мир вам” и с вяност се пазят от греха. Те прекарват нощта, правейки къям [поклон] и седжде за Господа си [т.е. кланяйки намāз]. [Възхваляват Го.] И казват: “Господи, отклони от нас мъчението на Ада! Наистина Неговото мъчение е продължително [вечно] и болезнено. Без съмнение колко лош е той [Адът] като обиталище и пребивание!”** И когато харчат те нито прахосват, нито скъперничат, а поемат средния път между тях и не престъпват ничие право. Те не съдружават с нищо Аллах. И

не отнемат живот – Аллах е възбранил [сторил харām] това, освен по право. [Наказват само виновните.] И не вършат прелюбодеяние.”

От 72-и до 74-и айет на същата сӯра се казва, меъл: “[Обичаните и достойни раби на Аллāху теālя] **не свидетелстват с измама. Отбягват безполезните и вредни дела. И ако случайно се срещнат с такова безполезно и трудноизпълнимо дело, те се отвръщат от него и с достойнство се отдалечават. Когато им се напомнят знаменията на Аллах, не остават пред тях глухи и слепи. И казват: “О, Господарю наш! Дари ни с такива праведни жени и деца, които да бъдат радост за очите ни! Стори ни предводители за страхуващите се от неподчинение към Аллах!”**

Освен това във втори и трети айет от сӯра Сāф се казва, меъл: **“О, вярващи! Защо казвате онова, което не сте извършили? Да говорите, че сте извършили онова, което не сте, предизвиква голям гняв при Аллах.”** Това показва, че човек ако обещае нещо, което няма да може да изпълни, ще стане лош човек при Аллах.

Истинският мюсюлманин оказва изключително уважение към своите родители, учители, командири, управляващи и закони. Не се занимава с безполезни неща, а обръща внимание само на необходимите. Не играе хазарт и не прахосва време.

Истинският мюсюлманин изпълнява подобавашо ибāдетите си (религиозните задължения). Изразява благодарност към Аллāху теālя. Не върши ибāдет само, за да каже: “Направих!”, а го прави с голямо желание и любов. Да се страхува човек от Аллāху теālя означава да Го обича много. Както човек не иска да страда любимият му и се страхува да не му причини някакво страдание – така и нашите ибāдети трябва да бъдат изпълнявани по начин, който да доказва обичта ни към Него. Благословиите на Аллāху теālя към нас са толкова многобройни, че нашият дълг на благодарност към Него може да се опита да се изплати само с дълбока обич към Него и с осъществяване на ибāдети (поклонения) от сърце. Има различни видове поклонения. Една част от тях, както казахме и по-горе, са между Аллāху теālя и раба. Аллāху теālя може да опрости онези, които имат недостатъци в ибāдетите си. Зачитането на правата на другите също е ибāдет. Аллāху теālя никога няма да прости на тези, които вършат зло на останалите и престъпват правата на другите, докато собствениците на тези права не ги опростят.

Следните хадīs-и шерйфи се намират в четвърти том на **“Еши’ат-ул-лемеāt”** – персийското разяснение на известната книга **“Мишкāt-ул-месāбих”**¹⁹:

1 – Който не проявява милосърдие към хората, и Аллāху теālя не проявява милост към него.

---

¹⁹ **“Мишкāt-ул-месāбих”** е подготвена от Велиийуддйн Мухаммед, който починал през 749 [1348] година.

2 – Помогнете на потиснатия и угнетителя чрез предотвратяване на гнета!

3 – Ако девет десети от парите, дадени за закупуване на една риза са от халял, но една десета от харām – Аллāху теāлй не приема намāза с тази риза.

4 – Мюсюлманинът е брат за мюсюлманина – не го угнетява, притичва се в негова помощ. Не го подценява. За всеки мюсюлманин животът, имотът и честта на другите мюсюлмани са неприкосновени.

5 – Кълна се в Аллах, че вярата на никой от вас няма да е пълна, докато не обича за своя брат онова, което обича за себе си.

6 – Кълна се в Аллах, че няма вяра онзи, от чието зло не е сигурен съседът му. [Т.е. не е истински мюсюлманин.]

7 – Няма вяра онзи, в чието сърце няма милост. [Т.е. вярата му не е пълна.]

8 – Аллāху теāлй проявява милост към онзи, който е милостив към хората.

9 – Не е от нас този, който не проявява милост към малките и не уважава големите.

10 – Когато остарее човек, който (на младини) проявявал милост и помагал на възрастните, Аллāху теāлй и него ще дари с помощници.

11 – Обичаната от Аллāху теāлй къща е тази, в която има сирак и му се върши добро.

12 – Ако човек накара да млъкне онзи, който злослови при него, Аллāху теāлй ще му помага и в двата свята. А не го ли накара, имайки сила за това, Аллāху теāлй ще го накаже в земния и отвъдния живот.

13 – Човек, който види срамно състояние в брат по религия, но го прикрие, ще е все едно изкарал живопогребано момиче от гроб, както са правили [погребвали] арабите преди исляма, т.е. [все едно] спасил живота ѝ.

14 – При Аллāху теāлй по-добрият от двама приятели е онзи, който върши повече добро на другия.

15 – Дали човек е добър или лош се разбира от това дали съседите му [мюсюлмани] го харесват или не.

16 – Адът е мястото, където ще отиде човек, който ранява с език съседите си, дори много намāзи да кланя, много да говее и много милостици (садака) да дава. А мястото на онзи, който има малко намāз, орудж и садака, но не ранява с език съседите си, е Дженнетът.

17 – Аллāху теāлй е дал земно и на приятелите Си (любимите Си раби), и на враговете Си, но красив нрав е дал само на любимите Си. [Оттук ни става ясно, че са верни думите: “Надяваме се, че неверниците с добър характер ще получат възможност да станат мюсюлмани, когато смъртта наближи за тях”.]

18 – Ако човек е посегнал честта и имота на друг, в Съдния ден севāбите му (наградите за добрите дела) ще бъдат дадени на угнетения. Ако няма ибāдети и добри дела – ще му се дадат греховете на угнетения.

19 – Лошият нрав е най-големият грях за Аллāху теāлй.

20 – Ако някой се радва, когато необичан от него човек бъде сполетян от беда, то Аллāху теāлй ще му прати същата.

21 – Двама влязоха в джамията и кланяха намāз. После им бе поднесено за ядене, но отвърнаха, че говеят. След като си поприказваха известно време, станаха и си тръгнаха. Когато отиваха Пророкът ни (*салляллāху теāлй алейхи ве селлем*) каза: “Откланяйте наново намāзите си и наново говейте, защото одумахте някого. [Споменахте негов недостатък.] Злословенето премахва севāба на ибāдетите.”

22 – Не завиждайте! Както огънят унищожавя дървото, така завистта заличава севāбите на човек. [Да завиждаш означава да желаш завижданият от теб човек да загуби благословиите, с които Аллāху теāлй го дарил. Но ако не желаш да ги загуби, а просто искаш да ги имаш и ти, това се нарича благородна завист. (Не е грях.) А ако искаш даден човек да се спаси (изчисти) от лош нрав или вреден навик, това се нарича “усилие, усърдие в името на Аллāху теāлй”.]

23 – Човек с добър нрав ще постигне добрини в земния и отвъдния живот.

24 – Аллāху теāлй няма да вкара в Ада онзи раб, когото дарил с красиво лице и добър нрав.

25 – Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) каза на Ебӯ Хурайра (*радияллāху анх*): “Бъди с добър нрав!” Когато сахāбинът попита: “Какво е добър нрав”, Расӯлюллах (*алейхиссалйту весселйм*) отвърна: “Доближи се и дай съвет на онзи, който се отдалечава от теб. И прости на онзи, който те угнетява. И дай в изобилие имущество, знание и (окажи) помощ на онзи, който ги страни от теб.”

26 – Дженнетът е място, където ще отиде човек, който е чист от възгордяване, предателство и дълг.

27 – Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не приел да води погрешния намāз на човек, който имал дългове. Сахāбин [мюсюлманин, видял Мухаммед (*алейхисселйм*)] на име Ебӯ Катāде (*радияллāху анх*) поел дълговете върху себе си и тогава Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) се съгласил.

28 – Не бийте своите жени! [Не правете и не говорете неща, заради които ще страдат.] Те не са ваши роби.

29 – Най-добрият сред вас за Аллāху теāлй е този, който е най-добър към съпругата си. А аз съм най-добрият към съпругата си сред вас.

30 – Най-добрият сред вас във вярата е онзи, който е с по-красив нрав и се отнася по-меко с жена си.

Повечето от посочените хадїс-и шерїфи са от книгата “Зевāджир” (непосредствено преди частта “ихтикāр”) на великия ислямски учен Ибни Хаджер Меккї (*рахметуллāхи алейх*). Те са източници на красивия ислямски морал. Ислямските учени са извлекли различни закони от тези хадїс-и шерїфи. Някои от тях са следните:

1 – Харāм е за мюсюлманин, който е в дār-ул-харб (немюсюлманска страна), да посяга на имота, живота и честта на тамошните хора. Не бива да се противи на техните закони и да се ползва с измама при покупко продажба и на други места.

2 – Посягането на имота на неверник и раняването на сърцето му е по-голям грях от отнемане на имота на мюсюлманин. Жестокостите към животни пък са по-голям грях от жестокостите спрямо хората и неверниците.

3 – Харāм е да се взема чужд имот и да се ползва без разрешение, дори да се връща обратно невредим.

4 – Ако човек отложи изплащането на дълга си с един час, когато разполага с необходимите средства за това, той става угнетител и грешник. Всяка секунда е под проклятие. Неизплащането на дълга е такъв грях, че продължава да се пише [т.е. грехът нараства непрекъснато] дори, когато човек спи. Грях е ако се изплати с пари на ниска стойност или с непотребно имущество, и заемодателят ги приеме с нежелание. Не може да се спаси от греха, докато не накара заемодателят да е доволен.

От 1400 години ислямските учени винаги говорили за красивата нравственост на исляма. Описали я в своите книги. По този начин се опитвали да наместят красивия ислямски морал в умовете и сърцата на младежите. Една от безбройните книги, разпространяващи красивия морал, ще бъде посочена по-долу за пример.

“Мектūбāt” е много ценна книга, написана от големия ислямски учен имām Раббāнї Ахмед Фārūkї (*рахиме-хуллāху теāлї*). Той е голям евлия (приближен раб на Аллāху теāлї) и муджеджид на второто хилядолетие [по ислямско летоброене]. [Муджеджид – велик ислямски учен и евлия, който изчиства бид’атите (нововъденията) и връща исляма в първоначалния му вид.] Сеййид Абдулхакїм Арвāsї беше професор ординарий по тасаввуф (наука за нравствеността) в най-високопоставеното медресе в Османската държава на име “Медресет-ул-мутехассисїн”. Той много често казваше: “В ислямската религия не е написана по-ценна книга от “Мектūбāt”” и “След Корāн-и керїм, книгата на Аллāху теāлї, и хадїс-и шерїфите на Пейгамбера ни (*саллїллāху алейхи ве селлем*), най-ценната и високопоставена книга е “Мектūбāt” на имām Раббāнї.” Имām Раббāнї бил роден в индийския град Серхенд през 971 [1563] г. и починал там през 1034 [1624] година. Абдулхакїм Арвāsї бил роден във Ван (град в източна Турция) през 1281 [1865] и почина в Анкара през 1362 [1943] година. Гробът му е в Баглум.

В 76-о писмо от първи том на “Мектūбāt” пише:

“В седми айет на сӯра Хашр се казва, меъл: **“И каквото ви даде Моят Пророк – вземете го. Подчинете се! Отбягвайте онова, което ви възбрани!”** Както се вижда за спасение от гибел в този и от мъчение в отвъдния свят са необходими две неща – стриктно следване на заповедите и отбягване на забраните. Това се нарича “следване на исляма”. Най-важната и необходима от тези две части е втората. Отбягването на забраните се нарича **“вера’ ”** и **“таквā”**. В присъствие на Расӯлюллах²⁰ (*салляллāху алейхи ве селлем*) казали, че един човек върши много ибāдети и полага усилия за това, а друг се въздържа изключително много от забранени неща. Тогава той (*алейхиссаляту весселя̀м*) заявил: **“Нищо не може да бъде като вера’.”** Т.е. отбягването на забраните е по-ценно. В един хадїс-и шерїф се казва: **“Вера’та е стълба на религията ви.”** Хората могат да превъзходат меляикетата (ангелите) и да напредват само с вера’, т.е. напредването зависи от нея. Меляикетата също се подчиняват на заповедите, но те не напредват. Следователно най-необходимо е стриктното отбягване на забраните. Най-ценното нещо в исляма е таквāта. Тя е основата на исляма. Вера’ и таквā означава “отбягване на харāмите”. За пълно отбягване на харāмите е необходимо да се страни от прекомерно вършене на мубахи (позволени от исляма неща). Те трябва да се вършат само колкото е необходимо. Ако човек използва мубахите както си иска или ги върши твърде често, ще започне да прави и съмнителните неща. А съмнителните неща са близо до забранените. Човешкият нефс е алчен (егоистичен) – като животно е. Ходещият край пропастта може някога да падне в нея. За да се постигне истинска вера’ и таквā е необходимо мубахите да се вършат само толкова, колкото е необходимо. Не бива да се превишава границата на крайната необходимост. А при вършене на мубахите [колкото казахме] е необходимо да се възнамери да се ползват с цел изпълняване на задълженията към Аллāху теāля̀. Почти невъзможно е постоянното и цялостно отбягване на повечето мубахи – и особено в наши дни. Но поне трябва да се отбягват харāмите и да се пази от повечето мубахи. При вършене в повече от необходимото трябва да се направи тевбе (покаяние). Тези дела трябва да се приемат като начало за вършене на харāми. Трябва да се осланяме на Аллāху теāля̀ и да се молим. Това покаяние и тези молби може би ще се считат за пълно отбягване на излишните мубахи, и ще спасят човек от вредата на подобни дела. Джа’фер бин Синāн казва: “По-добре е грешниците да навеждат глави отколкото вършещите ибāдети да високомерничат.”

Отбягването на харāмите е два вида. Първото е въздържане от грехове, в които има правото на Аллāху теāля̀, т.е. отбягване на грехове, забранени от Него. Втората част е въздържане от грехове, които рушат правата на хората и другите същества. Втората част е по-важна, защото Аллāху теāля̀ не се нуждае от нищо и е много милостив, но рабите се нуждаят от твърде много

---

²⁰ Расӯлюллах – Мухаммед (*алейхисселя̀м*)

неща и са стиснати. Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) казал: **“Който има права на раби върху себе си, който е посегнал на имота и честта на хората, трябва да изплати правото, т.е. да накара да бъде простен, преди смъртта си! Защото в Съдния ден златото и имотът няма да имат никаква стойност. В онзи [Съдния] ден от неговите севāби [от севāбите на престъпилия човешки права] ще се вземат, докато се изплати правото [на угнетения]. А ако няма севāби – греховете на потърпевшия ще се натоварят върху него.”**

[Ибни Абидйн²¹ (*рахметулля̀ху теāля̀ алейх*), разяснявайки “Дурр-урмухтār”, казва следното на 295-а страница в темата за възнамерение в намаза: “В Съдния ден ако угнетеният не прости на угнетителя, седемстотин намаза, които са кланяни с джемаат (групово) и приети (от Алля̀ху теāля̀), ще бъдат отнети (от угнетителя) и дадени на потърпевшия – за право колкото един данк.” Един данк се равнява на една шеста от динар, което е около половин грам сребро.]

Един ден Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) попитал Есхāб-и кирāм: **“Знаете ли кой се нарича фалирал?”**, при което те отвърнали: “Човек останал без пари и имот.” Пейгамберът ни (*алейхиссаля̀ту весселя̀м*) рекъл: **“Фалирал сред моята общност е онзи, който в Съдния ден ще намери много севāби от намаз, орудж и зекят в своята книга за делата. Но ще е напсувал, оклеветил, отнел имот, пролял кръвта или набил някого. Севāбите му ще бъдат раздадени на потърпевшите. Ако севāбите се изчерпат преди да се изплатят правата, греховете на притежателите на права (на угнетения) ще бъдат натоварени върху него, след което ще бъде хвърлен в Джехеннема.”**

В 98-о писмо на “Мектубāг” пише: “Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) е казал: **“Алля̀ху теāля̀ е рефйк. Обича благостта и благите ги дарява с онова, което не дава на проявяващите твърдост.”** Този хадйс-и шерйф се намира в “Сахйх” на имāм Муслим.

Пак в “Муслим” се предава, че Расулюллах (*саллялля̀ху алейхи ве селлем*) казал на Аише (*радиялля̀ху теāля̀ анхā*): **“Прояви благост! Страни се от твърдост и грозни неща! Благостта краси човек и заличава грозотата.”**

В хадйс-и шерйф [поместен в “Муслим”] се казва: **“Този, който не проявява благост, не е извършил никакво добро.”**

В хадйс-и шерйф [от “Бухārй”] се казва: **“Най-обичам сред вас онзи с най-красив нрав.”**

В хадйс-и шерйф [предаден от имāм Ахмед и Тирмизй²² (*рахимехумулля̀ху теāля̀*)] се казва: **“На човек, дарен с благост, са му дадени земните и āхиретски добрини.”**

²¹ Мухаммед Ибни Абидйн починал през 1252 [1836] г. в Шам.

²² Мухаммед Тирмизй починал през 279 [892] г.

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед, Тирмизї, Хаким и Бухарї (*рахиме-хумуллāху теāлїя*)] се казва: **“Срамът е от вярата. Човек с вяра е в Дженнета. Фухшът (неприличните дела) са зло. Злите са в Джехеннема.”**

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед и Тирмизї] се казва: **“Съобщавам ви човека, за когото е харам (забранено) да влиза в Джехеннема и за Джехеннема е харам да го изгаря. Внимавайте! Това е му’мин (вярващ), който показва лекота и благо отношение към хората.”**

В хадїс-и шерїф [предаден от имам Ахмед и Тирмизї, и Ебу Давуд] се казва: **“Онези, които са благи и показват леснина, приличат на човек, който седи върху животното си и държи оглавника му. Ако той поиска да спре животното, то му се подчинява. Ако иска да го закара над скалите, животното тича натам.”**

В хадїс-и шерїф [от “Бухарї”] се казва: **“Ако не се ядосва човек, който има сила да върши каквото пожелае по време на гняв, в Съдния ден Аллāху теāлїя ще го извика пред всички и ще му каже: “Отиди, при която от хўриите (девойките) в Дженнета искаш.”**

[В хадїс-и шерїф, фигуриращ във всички сборници, се казва, че] когато един човек поискал наставление от Расуллāх (*саллаллāху алейхи ве селлем*), той му отвърнал: **“Не се ядосвай, не се нерви!”** Когато човекът повтори въпроса няколко пъти, Пейгамберът ни (*алейхисселām*) казал същото: **“Не се ядосвай, не се нерви!”**

В хадїс-и шерїф [цитиран от Тирмизї и Ебу Давуд] се казва: **“Слушайте, съобщавам тези, които ще отидат в Дженнета! Те са слаби, безсилни. Ако се закълнат да направят нещо, Аллāху теāлїя без съмнение ще изпълни техните клетви. Слушайте, съобщавам тези, които ще отидат в Джехеннема! Те проявяват твърдост, бързат и се възгордяват.”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Тирмизї и Ебу Давуд (*рахиме-хумаллāху теāлїя*)] се казва: **“Ако човек се ядоса, когато е изправен, да седне. Ако със сядане не се успокои – да легне!”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Таберанї, Бейхакї и Ибни Асакїр (*рахиме-хумуллāху теāлїя*)] се казва: **“Както алоето разваля меда, така и гневът разваля вярата.”**

В хадїс-и шерїф [съобщен от Бейхакї и Ебу Нуайм²³] се казва: **“Аллāху теāлїя извисява човек, който проявява снизхождение в името на Аллах. Той вижда сам себе си малък, но в очите на хората е голям. Ако някой се приема за по-високопоставен от другите [т.е. ако проявява високомерие], Аллāху теāлїя ще го понижи, и ще е малък (долен) в очите на всички. Ще бъде голям [велик] само в свои очи. В действителност той изглежда по-долен и от кучето и прасето.”**

---

²³ Ахмед Ебу Нуайм починал през 430 [1039] г.

В хадїс-и шерїф [съобщен от Бейхакї (*рахиме-хуллāху теāлї*)] се казва: “Когато Мўсā (*алеїхисселїм*) попитал: “О, Господи! Кой е най-ценният сред рабите Ти?” [Аллāху теāлї] отговорил: **“Този, който прощава, когато му стига сила [да накаже].”**

В хадїс-и шерїф [предаден от Ебў Йа’лā] се казва: **“Ако човек контролира езика си, Аллāху теāлї ще покрие [прикрие] срамните му неща. Ако контролира гнева си, Аллāху теāлї ще оттегли от него мъчението Си в Съдния ден. Ако човек се помоли на Аллāху теāлї, Той ще приеме неговата молитва.”**

Написано е в Тирмизї, че когато Му’āвийе (*радияллāху анх*) изпратил писмо до майката на мюсюлманите Аїше (*радияллāху анхā*) и поискал наставление от нея, в отговор тя казала: “Селямът на Аллāху теāлї да бъде върху теб. Чух от Расўлюллах да казва: **“Ако човек потърси доволството на Аллāху теāлї в нещо, на което ще се ядосат хората, Аллāху теāлї ще го опази от тяхната вреда. Ако човек потърси доволството на хората в нещо, което ще разгневи Аллāху теāлї, то Аллāху теāлї ще остави неговата работа на хората.”**

Аллāху теāлї да отреди на нас и вас честта да следваме тези хадїс-и шерїфи, изречени от казващия винаги истината [Мухаммед (*алеїхисселїм*)!]! Опитвайте се да постъпвате съгласно тях.

Земният живот е много кратък, а мъченията в отвъдното са твърде горчиви и безкрайни. Предвидливите и разумните хора трябва да се подготвят. Не бива да се подмамваме от неговата красота, неговия вкус. Ако честта и стойността на хората се оценяваше със земни неща, то онези, които притежават най-голямо земно богатство трябваше да са по-ценни и високопоставени от всички. Глупост и малоумие е човек да се мами от външния вид на земното. Проумявайки, че това някогданежно време е голямо благо (за нас), ние трябва да полагаме усилие, за да извършим харесаните от Аллāху теāлї дела. Трябва да се стори добро на рабите Му. Има два основни начина, които ще спасят човек от мъчение в Съдния ден: Първият начин е отдаване на значение и уважаване на заповедите на Аллāху теāлї, а другият е оказване на милост и вършене на добро на рабите и създанията Му. Всичко казано от верния ни Пейгамбер (*салляллāху теāлї алеїхи ве селлем*) е истина. Не е шега, забавление или бълнуване. Докога ще продължи заешкият сън с отворени очи? Краят на този сън ще донесе срам, позор и лишение. В 115-и айет на сўра Му’минўн се казва, меāл: **“Нима смятате, че ви сътворих напразно? Нима смятате, че няма да се върнете при Нас?”** Знаем, че не сте в състояние да се вслушате в подобни слова. Млад сте, кръвта ви кипи. Намирате се сред земни блага. Думите ви се слушат от всички и може да вършите каквото поискате. Но всички тези наставления ви ги написахме, защото проявяваме милост към вас и искаме да ви сторим добро. Все още не сте пропуснали нищо. Сега е моментът, в който трябва

да се покаете и молите на Аллāху теāлā.” Тук свършва преводът на 98-о писмо.

Описвайки тасаввуфа в книгата си **“Ер-рийд-ут-тесаввуфиййе”**, Сеййид Абдулхакīm Арвāsī казва: “Тасаввуф означава човек да се отърве от човешки качества, да се окичи с ангелски такива и да придобие чертите на морала на Аллāху теāлā”. И предава, че Ебū Мухаммед Джерйрī²⁴ е казал: “Тасаввуф е да се украсиш с всички добри качества и очистиш от всички лоши.”

Мухаммед Ма’сūм (*рахиме-хуллāху теāлā*) е синът на великия ислямски учен и муджедид на второто хилядолетие имām Раббāнī Ахмед Фārūkī. Той написал 147-писмо от персийската си книга **“Мектūбāt”** до един от индийските управители на име мир Мухаммед Хафййе. В това писмо се казва:

“Аллāху теāлā да не отклонява нас и вас от пътя на Мухаммед (*алейхисселлām*) – Любимия на Господа на световите и най-високопоставен сред пророците! О, мой състрадателни братко! Човешкият живот е много кратък. Всичко, което ще ни се случи във вечния отвъден живот, зависи от състоянието ни в земния. Разумният и предвидлив човек по време на краткия си земен живот винаги върши дела, които ще станат причина той да живее добре и спокойно в отвъдното. Подготвя необходимите за āхиретския път-ник неща. Аллāху теāлā ви е отредил да управлявате много хора и ви сторил причина за задоволяване на нуждите им. Благодарете много, че Аллāху теāлā ви дал такава ценна и печеливша задача. Стремете се да служите на рабите Му. Знайте, че със служене на рабите на Господаря ще спечелите благословии и в земния, и в отвъдния живот. Знайте, че пътят към любовта на Аллāху теāлā е в благото отношение към хората, във вършенето на добро и помагането на тях с усмихнато лице, сладки думи и лекота! Не се съмнявайте, че това ще доведе до спасение от мъчение в āхирета и ще увеличи дженнетските благословии! Пейгамберът ни (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) оповестил това по много добър начин в следния хадīs-и шерйф:

“Аллāху теāлā създава нуждите на рабите си и ги изпраща. Най-любимият раб на Аллāху теāлā е този, който служи като средство [става посредник] при достигане на благата Му до рабите.”

По-надолу ще напиша няколко хадīs-и шерйфа, които разкриват стойността на задоволяването на нуждите на мюсюлманите и тяхното радване. Хадīs-и шерйфите хвалят красивата нравственост, благостта, снизходителността и търпението, като насърчават [хората] към тях. Проумейте ги добре! Ако не успеете да разберете смисъла на някой от тях, попитайте хората, които познават своята религия и живеят съгласно нея! [Благословените думи на Пейгамбера ни (*салляллāху теāлā алейхи ве селлем*) се нари-

---

²⁴ Ебū Мухаммед Джерйрī Ахмед бин Мухаммед бин Хусейн починал през 311 [923] година. Той бил един от най-големите ученици на Джунейд Багдādī.

чат “хадйси”.] Прочетете внимателно следните хадйси! Опитайте да се придържате към тях във всички ваши слова и дела!

1 – Мюсюлманинът е брат за мюсюлманина. Те не засягат един друг. Ако човек помага на свой брат по религия в едно дело – и Аллāху теāля ще улесни неговото. Ако някой спаси мюсюлманин от проблем и го зарадва – и Аллāху теāля ще го спаси от затруднение в най-тежките моменти на Съдния ден. Ако някой прикрие срамна постъпка или грешка на мюсюлманин – и Аллāху теāля ще прикрие неговите срамни постъпки и грешки. [Бухārй, Муслим]

2 – Докато човек помага на свой брат по религия и Аллāху теāля ще помага на него. [Муслим]

3 – Аллāху теāля създал някои раби, за да задоволяват нуждите на другите и да им помагат. Изпадналите в нужда отиват при тях. За тях няма страх от мъчение в отвъдното. [Таберāнй] ”

4 – В земния живот Аллāху теāля дал много благословии на някои. Създал ги, за да бъдат полезни на рабите Му. Ако те раздават тези благословии на рабите на Аллāху теāля - техните няма да намалеят. А ако не ги предадат на рабите на Аллāху теāля - Той ще ги отнеме от тях и ще даде на други. [Таберāнй, Ибни Ебид-дунйā²⁵.]

5 – Посрещането на нуждите на брат мюсюлманин е по-печелившо (дело) от десетгодишен и’тикāф. А един ден и’тикāф в името на доволството на Аллāху теāля отдалечава човек твърде много от джехеннемския огън. [Таберāнй и Хāким.] [И’тикāф е денонощно оставане в джамия през последните десетина дни от месец рамазāн (с цел ибāдет).]

6 – Ако човек извърши някоя работа (т.е. окаже помощ) на брат по религия – хиляди мелйикета (ангели) ще се молят за него. За всяка негова крачка, която прави, отивайки на помощ, ще се опрости един негов грях и в Съдния ден ще бъде дарен с блага. [Ибни Мāдже]

7 – Ако някой отиде да помага на брат по религия, при всяка негова крачка ще му бъдат опростени седемдесет гряха и дарен със седемдесет севāба. Това ще продължи, докато приключи работа. А когато свърши, всички негови грехове ще бъдат опростени. А умре ли по време на това дело – ще влезе в Дженнета без разпит. [Ибни Ебид-дунйā]

8 – Ако някой отиде при държавните управници с цел да осигури спокойствие на брат по религия или да го спаси от неприятност – и положи усилие по този път – в Съдния ден, когато краката на всички ще се подхлъзнат на моста Сърāt, Аллāху теāля ще му помогне да премине през него бързо. [Таберāнй]

---

²⁵ Ибни Ебид-дунйā Абдуллах починал през 281 [894] г.

9 – **Най-любимото дело за Аллāху теāлā е да се зарадва му’мин (вярващ), като му се даде дреха или като се нахрани, или като се посрещне друга негова нужда.** [Таберāнī]

10 – **След фарзовете най-обичаното дело за Аллāху теāлā е радването на му’мин (вярващ).** [Таберāнī]

[Заповедите на Аллāху теāлā се наричат **“фарзове”**. От този хадīs-и ше-рїф се разбира, че Аллāху теāлā обича най-много онези мюсюлмани, които вършат фарзовете. Нещата, които са вредни, грозни и забранени от Аллāху теāлā се наричат **“харāми”**. Аллāху теāлā обича повече отбягващия харāмите, отколкото вършещия фарзовете. Притежаването на красив нрав е фарз, а на лош – харāм. Невършенето на зло е по-ценно и по-голям севāб от вършене на добро.]

11 – **Когато някой извърши добро на един вярващ, Аллāху теāлā създава мелāйике (ангел) от това добро. Този ангел безспир изпълнява ибāдет. Севāбите от тези поклонения се дават на този човек. Когато той почине и се постави в гроба, този ангел, сияен и приятен, ще дойде в гроба му. Той (мъртвецът) ще се успокои и развесели щом види мелāйикето. Ще го попита: “Кой си ти?” [Мелāйикето] ще каже: “Аз съм доброто ти към еди кой си човек и радостта, която постави в сърцето му. Днес Аллāху теāлā ме изпрати да те зарадвам и да се застъпя за теб в Съдния ден, и да ти покажа мястото в Дженнета.”**

12 – Попитаха Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): “Кои са главните неща, ставащи причина за влизане в Дженнета?”, а той им отговори: **“Страхът от Аллāху теāлā и притежаването на добър нрав.”** А когато попитаха: “Кои са главните неща, ставащи причина за влизане в Дженнета?”, той отвърна: **“Неконтролирането на езика и страстта.”** [Тирмизї, Ибни Хиббāн и Бейхакї²⁶.]

13 – **Човекът с най-силна вяра сред вас е онзи, който има най-красив характер и е най-благ към жена си.** [Тирмизї и Хāким]

14 – **Заради красивия си морал човек ще достигне до най-високите степени в Дженнета (Рая).** [Нāфиле] ибāдетите не могат да го накарат да постигне тези степени. Лошият нрав влачи човек до най-ниските ями на Дженнета (Ада). [Таберāнī]

15 – **Най-лесният и лекият сред ибāдетите е малкото говорене и притежаването на добър нрав. Обърнете внимание на тези мои слова!** [Ибни Ебид-дунїā]

16 – Човек попита Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*): “Кое е най-доброто дело?” “**Да имаш красив нрав**” – отговори той. Мъжът стана и си отиде. След малко пак се върна, доближи се към него от дясната му страна и попита: “Кое е най-любимото дело на Аллāху теāлā?” Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) пак отвърна: **“Да имаш добър нрав.”** После мъ-

---

²⁶ Ахмед Бейхакї починал през 458 [1066] г. в Нишāпур.

жът дойде отзад и попита: “Кое е най-доброто, най-ценното дело?” Любимият ни Пророк се обърна към него и каза: **“Не можа ли да разбереш какво означава да имаш добър нрав? Опитай се колкото може да не се ядосваш на никого!”**

17 – **Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета мюсюлманин, който не спори с никого и не ранява никого с думи, въпреки да е прав. Обещавам ви, че ще влезе в Дженнета човек, който не лъже, дори на шега или с цел да разсмее околните. Обещавам ви, че човек с добър нрав ще постигне високи степени в Дженнета.** [Ебӯ Дāvуд, Ибни Мādже и Тирмизӣ]

18 – В хадїс-и кудсї²⁷ Аллāху теāлйā казва: **“Доволен съм от ислямската религия, която ви изпратих. [Ще съм доволен от тези, които приемат тази религия и спазват повелите и забраните ѝ. Ще ги обичам.] Изграждането на тази религия е възможно единствено с щедрост и добър нрав. Ежедневно, с тези две неща, показвайте, че религията ви е завършена (изградена).”** [Таберāнї²⁸]

19 – **Както горещата вода топи леда, така и добрият нрав топи (унищожава) греховете на човек. Както оцетът разваля меда и го прави негоден за ядене, така и лошият нрав разваля (унищожава) ибāдетите на човек.** [Таберāнї]

20 – Аллāху теāлйā обича и помага на хора с благ нрав. **Не помага на суровите, гневливите.** [Таберāнї]

21 – **Кой е онзи, за когото е харām (забранено) да влиза в Джебхеннема и за джебхеннемския огън е забранено да го изгаря? Казвам ви го, слушайте внимателно! Всички онези, които не се ядосват!** [Тирмизӣ] [Този хадїс-и шерїф е написан и в 98-о писмо, споменато по-горе.]

22 – **Мекото държание е голямо добро, дадено от Аллах на Неговия раб. Прибързването е пътят на Шейтāна. Това, което Аллāху теāлйā обича, е благият и спокоен характер.** [Ебӯ Йа’лā]

23 – **Човек благодарение на кротостта и сладкодумието си може да достигне до степените на онези, които денем говеят, а нощем кланят намāз.** [Ибни Хиббāн]

24 – Аллāху теāлйā обича онзи, който побеждава гнева си, когато е ядосан и се държи благо. [Исфехāнї]

25 – **Внимавайте! Съобщавам ви! Човек, който иска да постигне високите степени на Дженнета, да се държи меко към проявяващия неуважение! Да прости на угнетяващия! Да бъде щедър към стиснатия! Да се грижи за своите другари и роднини, които не го търсят и не питат за него!** [Таберāнї]

---

²⁷ Хадїс-и кудсї – Хадїс, чийто смисъл принадлежи на Аллāху теāлйā, а думите и изразът му са на Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхисселām*).

²⁸ Таберāнї Сюлеймāн починал през 360 [971] г. в Шам.

26 – Да си силен не означава да побеждаваш друг. Да си силен означава да побеждаваш гнева си. [Бухарӣ и Муслим]

27 – Даващият селям с усмихнато лице получава севāба на даващите милостиня. [Ибни Ебид-дунйā]

28 – Да се проявява усмихнато лице към брат по религия; да се учи на полезни знания; да се възпира от вършене на зло; да се посочват на чужденци търсените от тях места; да се чистят от улиците камъни, тръни, кокали и подобни на тях грозни, мръсни и вредни неща; и да се дава на други вода за пиене – са все милостини. [Тирмизӣ]

29 – “Има такива палати в Дженнета, че човек, който е в тях, може да види и да се покаже на всяко място, което пожелае”. Когато Ебӯ Мāлик-ил-Еш’арӣ попита: “О, Расӯляллах! На кого ще бъдат дадени такива палати?”, Пророкът ни (*aleyхисселām*) отговори: “На онези, които са сладкодумни, щедри и размишляват върху съществуването и великите на Аллāху теāля, и Му се молят, когато всички спят.”

Споменатите хадīs-и шерӣфи ги взех от книгата “Тергӣб и Терхӣб”²⁹ – един от най-ценните сборници с хадīsи.

Аллāху теāля да ви отреди живот, съгласуван с горепосочените хадīs-и шерӣфи! Погледнете себе си! Ако живеете съобразно тях – благодарете на Аллāху теāля! А ако имате състояния, несъответстващи на тях – молете се Аллāху теāля да ги поправи! Ако делата и действията на човек не са съвместими с тях, за него ще е голямо благо ако осъзнае собствените си пропуски и помоли Аллāху теāля за тяхното коригиране. Човек, който не живее според тях и не съжалева за това, има много слаба връзка с ислямската религия. Ние трябва да се осланяме на Аллāху теāля от попадане в таква грозно състояние! Стих:

**Поздравления за онези, които това велико благо са постигнали.
Горко им на сиромасите, които са го пропуснали!**

Преводът от “Мектӯбāt-и Ма’сӯмийе” свършва тук.

Хадīs-и шерӣфите, споменати по-горе, заповядват мюсюлманите да се отнасят добре един друг и да живеят като братя. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича “кяфир”. Мюсюлманите трябва да се отнасят добре и с неверниците – не бива да ги раняват. По този начин и на тях ще бъде показано, че ислямската религия заповядва красив нрав, братски живот и полагане на усилия в земния живот. Ето така рабите, които обичат добротата, с желание и любов ще приемат исляма. Джихадът е фарз. Държавата осъществява джихад не само с оръжия и мечове, а и със студена война, пропаганда и медии. Мюсюлманите правят джихад с красив нрав и вършене на

²⁹ Книгата “Тергӣб и Терхӣб” е подготвена от Абдул’азӣм Мунзирӣ (*рахметуллāхитеāля алейх*). Той е един от най-големите учени в областта “хадīs”. Роден е през 581 [1185] г. и починал в Египет през 626 [1258] г.

добро, защото “да се прави джихад” означава “призоваване на хората към исляма”. Както се вижда доброто отношение към неверниците също е джихад. Това е фарз за всеки мюсюлманин.

Мухаммед Ма’сум Фārūkī (*рахиме-хуллāху теāлйā*) е авторът на дългото писмо, което ви написахме по-горе. Той е един от най-големите ислямски учени и евлии (*каддесаллāху теāлйā есрāрехумул азйз*). Родил се в град Серхенд, Индия, през 1007-а година по Хиджра и починал там през 1079 [1668] година. Гробът му е в голямото тюрбе на няколкостотин метра от тюрбето на баща му [имām Раббāнй]. Чрез безброй писма наставлявал хиляди мюсюлмани, управници и владетеля на онова време султан Āлемгйр Евренгзйб³⁰ (*рахиме-хуллāху теāлйā*). Полагал усилие, за да може те да постигнат братски чувства, добри нрави, взаимопомощ, лекота и спокойствие в земния и щастие в отвъдния живот. Над 140 000 души, присъствайки в неговата компания и уроци, са достигнали до високи степени в тасаввуфа и станали евлии. Освен тези избрани ученици, броят на онези, които коригирали вярата и морала си чрез него, надхвърлял стотици хиляди. Повече от четиристотин души, сред евлиите, превъзпитани от него, достигнали до степента “иршād” [степента да напътстват другите]. И всеки от тях спасил хиляди хора от гибел, невежество и заблуда в градовете, в които били изпратени. И шестимата му синове станали големи учени и евлии, както и всички негови внуци. Оставили след себе си много ценни книги, осветяващи пътя на всички хора.

Истинският мюсюлманин не вярва в суеверия. Той не обръща внимание на магии; нещастия; предсказания; муски, които съдържат неща различни от āйетите в Корāн-и керйм; сини мънисти; гадателство и подобни на тях неща. Той не вярва, че те винаги оказват влияние. Не отдава значение на палене на свещи върху гробове и вържене на конци и тел. Той само се смее на шарлатаните, които казват, че проявяват керāмети³¹. В действителност повечето от тези суеверия са вкарани в исляма от други религии. Великият ислямски учен имām Раббāнй (*рахиме-хуллāху теāлйā*) отговаря по следния начин на онези, които очакват да видят **керāмети** от ислямските учени: “Хората чакат керāмети от хората на религията. Някои от тях нямат керāмети, но са по-близо до Аллāху теāлйā от други. Най-големият керāмет е доброто изучаване на исляма и водене на живот в съответствие с него.”

Последните изследвания в университета в Станфорд (Америка) показват, че някои хора имат така наречено “шесто чувство”, което им позволява да вършат необикновени неща, като да броят предмети в затворена кутия, да четат написаното в затворен плик, да се свързват с хора, който са далеч от тях, или да четат мисли. Хора от всички раси и религии се присъединили към експеримента и всички постигнали същия успех, независимо от тяхна-

³⁰ Султан Āлемгйр починал през 1118 [1707] година.

³¹ **Керāмет** – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāлйā) се наричат керāмети.

та религия и раса. В Далечния изток (Китай и Индия) се срещат някои китайски гадатели и индийски факїри, които имат невъобразими умения. Сред тях има такива, които сякаш летят във въздуха, а други хвърлят въжета нагоре и започват да се катерят. От друга страна будизмът, приет от китайците, е вид философска система. Буда (563-483г. пр. н. е.), Конфуций (531-479г. пр. н. е.) и Лаоце са известни философи. Принципите, проповядвани от тях, са правилата на високия морал. Това са неща от рода на отказ от много амбиции, [изтърпяване на риязет, т.е. отбягване на желанията на нефса], вършене на добро, търпение, взаимопомощ, борба със злото и други. Буда казвал: “Отнасяй се към другите така, както искаш те да се отнасят с теб”, но не споменал за Аллāху теāлā. Въпреки Буда да изтъквал, че е само човешко същество, неговите ученици го обожествили след смъртта му. Построили храмове за него и будизмът се превърнал в религия. Истинската религия на индийците е огнепоклонничеството – вид идолопоклонничество. Освен идолите те се покланят и на някои животни (кравите например). Всъщност нито будизмът, нито огнепоклонничеството не са религии. Но факт е, че някои хора, принадлежащи към тях, имат умения, които наподобяват керāмети. Придобиват ги чрез специални обучения, риязети, особени физически упражнения и дългогодишна работа. Също така магнетизмът, който сякаш заличава човешките сетива; и хипнозата, с която насила се повеляват заповеди на хората и се карат да вършат различни дела, са все специални сили, които някои хора притежават.

Но нито едно от тези неща не е керāмет, а само умение. Днес учените твърдят, че всички хора (повече или по-малко) имат умения от този вид; че някои хора ги притежават в по-развита форма; че някои хора могат да подобряват това чувство чрез специални методи, и че всички ще са в състояние да събудят това чувство с нови и лесни методи, които ще бъдат открити с течение на времето. Следователно ако човек с развито шесто чувство изтъква тази своя особеност не като умение, а като керāмет – това е само измама.

Имām Ахмед Раббāнї (*каддесаллāху теāлā сиррахул-азїс*) в 293-о писмо казва: “Керāметите се делят на две. Първият вид са знанията и ма’рифетите (познанията) за същността, качествата и делата на Аллāху теāлā. Те не могат да се придобият чрез размишление. Аллāху теāлā ги дарява на избрани раби. Вторият вид се отнася до вникване в тайните на материалния свят. Този керāмет може да бъде даден и на неверниците, както и на избраните раби. Ценни са обаче само първият вид. С тях се даряват онези, които са на правилния път и са обичани от Аллāху теāлā. Но невежите мислят, че всъщност вторият вид е ценен. Когато им се каже “керāмет” те разбират само тях. Човек като изчисти своя нефс с глад и уединение може да разбере тайните на създанията. Но тъй като повечето хора мислят само за земно, те смятат за евлии разкриващите подобни неща [т.е. тайните на съществата]. Не отдават значение на говорещите истината и казват: “Ако те бяха

евлии щяха да ни информират за състоянията ни.” С тази развалена логика отричат любимите раби на Аллāху теāлйā.”

В 260-о писмо пък казва: “Да бъдеш евлия означава да се доближиш до Аллāху теāлйā. С керāметите, свързани със създанията, могат да бъдат дарени и достигналите до тези степени. Проявяването на много подобни керāмети не доказва, че евлията е с висока степен. За един евлия не е наложително да знае, че от него се появяват керāмети. Аллāху теāлйā може да стори образа на един евлия да се вижда от всички хора в различни страни и по едно и също време. Може да бъде видян да върши необикновени неща в далечни места. А всъщност самият той да не знае случващото се. А дори да знае, той не разкрива това пред другите, защото [евлиите] не отдават значение на керāметите.”

Ибни Хаджер Меккй (рахиме-хуллāху теāлйā), който е любимецът на ехли суннитските учени и чиито думи са доказателство в религията, предава следните хадīs-и шерйфи (преди главата “Ихтикār”) в книгата “Зевāджир”: “Кълна се в Аллāху теāлйā, че не се приемат четиридесет дневните поклонения на онези, които ядат един зальк от харām.” и “Намāз, изпълнен с риза, която е купена с харām пари, не се приема”, и “Милостиня с харām пари не се приема. Грехът му не намалява.” Суфян Севрй казва: “Вършенето на добри дела с харām пари е като измиване на мръсотия с урина.”

Истинският мюсюлманин не изпълнява ибāдетите си с цел показност. Нāфиле ибāдетите [онези, които не спадат в категориите “фарз” и “вāджиб”] се вършат скрито, а фарзовете открито или групово в джамиите. Когато един добър мюсюлманин пожелае да стори благодеяние или даде милостиня, той го прави тайно, както и без да засяга онзи, на когото върши добро. Дава милостиня без да натяква. Аллāху теāлйā на много места в Корāн-и керйм заповядва това.

Накратко, добрият мюсюлманин е идеалният човек, който притежава всички черти на добрия характер – сериозен, добър, физически и душевно чист и надежден във всяко отношение.

Големият ислямски учен имām Газālй (рахиме-хуллāху теāлйā) (450 [1058] – 505 [1111]) класифицира хората в четири групи в книгата “Кимйā-и се’āдет”, написана на персийски език преди почти 900 години: “Първата група са онези, които не знаят нищо, освен ядене, пиене и наслаждаване на земни удоволствия. Втората се състои от тези, които проявяват груба сила, подтискат хората и вършат жестокости. Третата група са хора, които мамят околните с подлост и лицемерие. Само четвъртата част са истинските мюсюлмани, притежатели на красивия морал, обяснен по-горе.”

Не трябва да се забравя, че в сърцето на всеки човек има път към Аллāху теāлйā. Въпросът е как светлината да бъде изпратена към хората по въпросния път. Човек ако почувства тази светлина в сърцето си, без значение към коя група принадлежи, ще се разкае за сторените злини и ще се напъти.

Ако всички хора бяха приели исляма, на света нямаше да остане нито зло, нито измама, нито война, нито насилие и нито гнет. Задължение за всеки от нас е да се стреми да бъде истински и съвършен мюсюлманин, и разяснявайки основите, тънкостите и красивия морал на исляма, да го разпространи из целия свят. Това се нарича правене на джихад.

Винаги се обръщайте със сладки слова и разбиране към хората, дори те да са от други религии! Това го заповядва Коран-и керим. Във фъкхските книги [книгите по ислямско право] пише, че е грях да се ранява сърцето на немюсюлманин, наричайки го “кяфир, неверник”. Към това е допълнено също, че мюсюлманин, постъпващ така, трябва да бъде наказан. Целта е да се говори на всеки за величието на ислямската религия. Този джихад е постижим само със сладкодумие, търпение, знание и вяра. Който иска да убеди някого в нещо, първо задължително самият той трябва да повярва в него. Мюсюлманинът никога не губи търпение и не се затруднява да говори това, в което вярва. Няма друга религия, която да е ясна и логична като исляма. Човек, проумял същността на тази религия, може лесно да докаже пред всички, че тя е единствената правилна.

Не бива да се смятат всички друговерци за хора с лош нрав. Да, неверието (неприемането на исляма) е зло и то навсякъде и във всяко време, защото неверието е грешен и вреден начин на живот, който води до бедствия в този и в отвъдния свят. Аллāху теāлā е пратил религията ислям, за да живеят хората братски в спокойствие и комфорт на този свят и да избегнат безкрайните мъки в отвъдния. Неверниците (немюсюлманите) са нещастни хора, лишени от този път на щастието. Трябва да ги съжаляваме и да не ги раняваме. Харām е дори да ги одумваме. Дали човек е за Дженнета или Джехеннема става ясно в последния му дъх. Във всички непроменени от хората небесни книги съществува вяра в Аллāху теāлā, Който е един. Аллāху теāлā в Коран-и керим призовава всички хора към правилния път. Обещава, че ще прости всички минали прегрешения на човек, който е намерил напътствието (станал мюсюлманин). Друговерците са жалки хора, измамени от сатаната или от непознаващите исляма. Повечето са били подведени в процеса на търсене на доволството на Аллāху теāлā. Ние с търпение, сладкодумие, разум и логика трябва да ги насочим по правилния път.

Преди да бъдат изопачени от хората, всички небесни религии, които съобщават съществуването и единството на Аллāху теāлā, били еднакви по отношение на основите на вярата. Трите големи религии от Мӯсā (*алеихисселām*) до Пророка ни Мухаммед (*алеихисселām*), а именно мӯсевизмът [юдаизмът], йсевизмът [религията на Йсā (*алеихисселām*)] и ислямът, са съобщили, че Аллāху теāлā е един и че пейгамберите (пророците) (*алеихимуссалевātu веттеслīmāt*) са човешки същества като нас. Но евреите не повярвали в Йсā и Мухаммед (*алеихимусселām*), а християните така и не успели да се спасят от идолопоклонничеството. Помислили Йсā (*алеихис-*

селѣм) за син на Аллѣху теѣлѣ, въпреки че той казвал: “И аз съм човек като вас. Не съм син на Аллах.” Започнали да се кланят на три различни божества под имената Отец (Аллѣху теѣлѣ), Син (Йсѣ (*алеихисселѣм*)) и Светия Дух. Имало и папи като Хонорий, които осъзнали тази лъжа и се опитали да я коригират. Това грешно вероубеждение било коригирано само с религията ислям, която Аллѣху теѣлѣ разпространил посредством последния Си пророк Мухаммед Мустафѣ (*алеихиссалѣту весселѣм*). Следователно никой не може да отрече, че ислямът е истинската религия, която събрала в себе си истинските основи на тези три религии и която ги очистила от суеверията, вкарани в тях.

Феллоуъс (англичанин приел исляма) казва: “Докато се опитвал да коригира множеството погрешни вярвания в християнството, Мартин Лутер не осъзнал, че Мухаммед (*алеихиссалѣту весселѣм*) вече е поправил всички тези недостатъци чрез исляма точно 900 години преди него. Ето защо ислямът трябва да се приема като зрял и напълно пречистен от суеверия вариант на назарянството [религията на Йсѣ (*алеихисселѣм*)] и да се повярва, че Мухаммед (*алеихисселѣм*) е последният пророк.”

**Не е вечно за никого земното, среброто и златото,
да поправиш сърцето рухнало е всъщност умението.
Тя се нарича “преходна”, не спира, безспир се върти земята,
синът на Адем (човекът) е като фенер и да изгасне му е участта.**